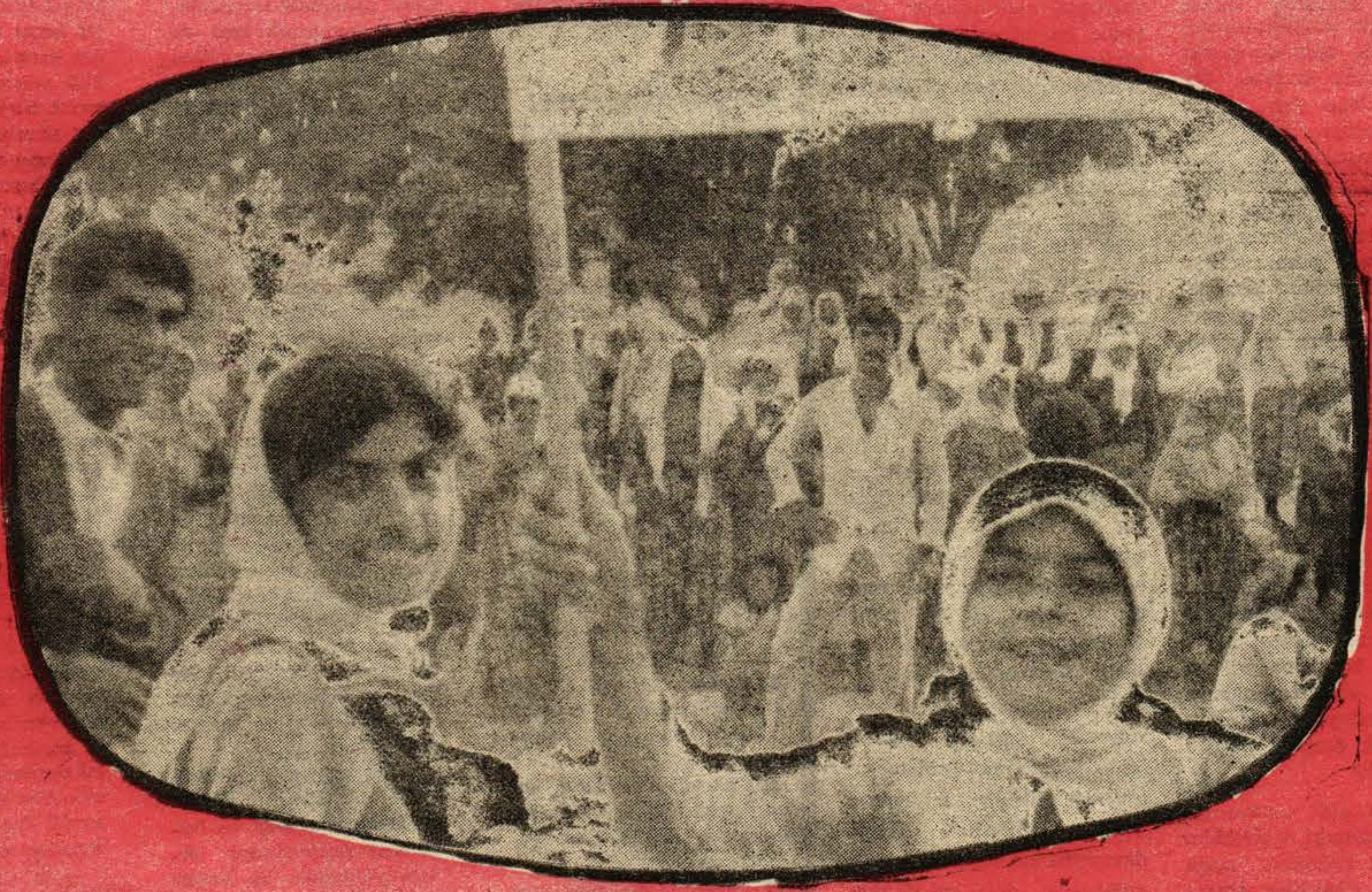
HALKIN SESİ

8 TEMMUZ 1975

200 kuruş

13

Tarihi yaratan biricik güç halktır

TOPRAK İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ BÜTÜN YURDA YAYALIM !

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

DEVRİMCİLER HALKA SAYGILI OLMALI

DEVRİMCİLER HERŞEYDEN ÖNCE HALKA SAYGILI VE İNANÇLI OLMALI, GERÇEKLERİ OLDUĞU GİBİ SÖYLEMELİDİRLER. HALKIMIZI APTAL YERİNE KOYMAMALI, GÜDÜLECEK SÜRÜ GİBİ GÖRMEMELİDİRLER.

Tahminen bir buçuk ay önce, Denizli'de birkaç devrimci ile karşılaşmıştım. Hem gezdik, hem de proletarya hareketi üzerine konuştuk. Onlar daha ziyade eleştiri yaptılar. Onlar hep konuştular, ben de dinledim. Ben bir köylü devrimciyim. Benim köylü olmamı herhalde fırsat bilerek, ipe sapa gelmez eleştirilerde bulundular. Kendilerini çok açıkgöz devrimci sanarak halkımızı ve köylümüzü tasfiyeci görüşlerine alet edebileceklerini düşünmüş olacaklar ki, gerçek devrimcileri kötülemeyi işlerinden biri yapmışlar, bu kötüleme yolunu kendilerine devrimci rehber seçmişler.

Onlarla konuşmamı aynen yazıyorum. Tanıştıktan sonra, söz devrimci meselelerden açılınca, devrimcilik ve proletarya hareketinden konuşurken, «biz Kaypakkaya grubunu tutuyoruz» dediler ve Aydınlık dergisine eleştiriler yaptılar.

Kitlelerin gizli olması gerektiğini, halbuki Aydınlık'ın kitleleri ve kadroları açığa çıkarttığını söylediler. Ayrıca köylülere, işçilere yazı yazmasını önererek, kitle içinde ne kadar devrimci varsa meydana çıkardığını söyleyerek, bunu da eleştirdiler.

Mao'nun «Halk Demokrasisi» adlı kitabının çevrilirken tahrif edildiğini bunu da PDA'cıların yaptığını öne sürdüler. «Kendi keyiflerine göre çevirdiler» dediler. Burda söze karıştım. Halk Demokrasisini çevirenin başkası olduğunu tahrifatın ilk çeviren tarafından yapıldığını söyledim. «Ne biliyorsun?» dediler. «PDA'cılar sizi kandırıyorlar» dediler. Ben de, zannetmiyorum, İzmir'de kitapçıdan ben Mao'nun «Halk Demokrasisi» kitabını almak için bakarken proleter devrimci bir arkadaş bu kitabı alma abi, bu kitap tahrif edilmiş dedi. Ben de kitabı almadım. PDA'cılar kendi isteklerine göre basmış oldukları kitabın niye satış ve dağılışını engellesinler deyince, bu sefer tahrif edeni söylemek zorunda kaldılar. Konuştular, ben de onlara görüşlerimi söyledim, daha sonra PDA'cıların arı gibi çalışkanlıklarını methetmek zorunda kaldılar.

Dünya entarnasyonalizminin PDA'cıları tanımadığını, onlara yardım etmediğini söylediler. Ben de ikinci enternasyonal mi sizi tanıyor, diye sordum.

Ben, bugün en tutarlı proleter çizgiyi savunan PDA'dır deyince, gene yok dediler. Ben de onlara köylü ve işçi kitleleriyle ilişkileriniz var mı, hangi dergiyi çıkarıyorsunuz, işçi, köylü açığa çıkar diyorsunuz, peki nasıl olacak dedim. 100-150 aktif devrimcinin hareketiyle kitlenin peşlerinden geleceklerini söylediler. Troçkist-revizyonist fikirleri savundular. Görüşlerinin proletaryanın ideolojisinden sol sapma olduğunu söyledim. Böyle davranmanın sekterlik olduğu açık değil mi dedim. Onlar da sen bilmezsin, falan diyemediler bütün bunlardan sonra.

Ben onlara devrimci bir tutum ve davranışta bulunmak bakımından isimlerini falan sormadığım gibi nerelisiniz bile demedim. Elime bir yazı geçmişti. Troçkist tasfiyecilerden bahsediyordu. Kendilerinin bu yazıdaki eleştirilen görüşleri savunduklarını anladım. Devrimci tutumdan uzak olduklarını, burjuva sınıfından olanlar gibi davrandıklarını gördüm. Çünkü gerçeklere dayanarak, onları söyleyerek eleştiri yapmıyorlardı.

Halka dayanmadıklarını, halkın iktidarı söz konusu olmadığını, çünkü halkı güdülecek sürü gibi gördüklerini anladım. Bu beni çok üzdü de. Çok az sayıda inanabiliyorlar, bunu açıkça söyleyebiliyorlar da.

Bence devrim, tutarlı, gerçekçi, kitleyi seven, onun gücüne inananlar tarafından gelişecektir. Proleter tutumla, sağa sola sapıtmadan, teorik ve pratik yöntemler geliştirmeliyiz. Yoksa ya kapitalist - emperyalist, yahut sosyal - emperyalist oluruz sonucunda.

Devrimci arkadaşlar, köylüler ve işçiler bir taraftan devrimin meselelerini iyi anlamaya çalışırken bir taraftan da devrimi yozlaştırmaya çalışanları iyi tanımak zorundadır. Devrimci arkadaşların kendilerini düzeltmelerini, proleter tutum ve davranış göstermelerini talep ediyorum. Birçok samimi devrimcinin kendini düzelteceğine de inanıyorum. Bütün devrimcilere bol bol selâmlar.

Denizli'den bir köylü

İŞÇİ ARKADAŞLARLA BİRLİK

Fabrikamızın bir bölümünde ben ustabaşıyım. Gerek patrondan gerek şeften bana şöyle bir cevap geliyor, daha doğrusu baskı geliyor: Her hafta işçilerden birine ihtar vereceksin, diyorlar. Bense bir devrimci olduğumdan bunu yapamıyorum. Ne yapmam gerekiyor, yalnız bunu düşünebiliyorum. Sömürenle değil, sömürülenlerle, yanımda çalışan işçi arkadaşlarla birlikte olacağım. Sömürenlere karşı çıkacağım.

İstanbul'dan bir işçi

Tartışma ve Eleştiri Özeleştiri

Eğer kusurlarımız varsa bunların ortaya konmasından ve eleştirilmesinden korkmayız, çünkü biz halka hizmet ederiz.

MAO ZEDUNG

SOSYAL - EMPERYALİSTLERİN KAMPANYALARINA KARŞI UYANIK OLALIM

Sezebildiğimiz kadarıyla sosyal emperyalistler revizyonist işbirlikçileri vasıtasıyla ülkemizde de yeni bir ideolojik ve siyasî saldırıya geçmişlerdir. Bunun çok belirtisi vardır. Birkaçını sıralarsak:

- TSİP'in açıkça işbirlikçi-revizyonist parti haline getirilmesi, sahte tarafsızlık pozunun terkedilmesi.
- TSİP organı olarak Kitle ve İlke'nin bu güne kadar sadece Amerikancı faşistlerde gördüğümüz derecede hayasızca işbirlikçi bir siyaseti savunmaya başlaması.
- Kukla kitabevleri marifetiyle geliştirilmeye çalışılan besleme revizyonist propaganda.
- Proletarya hareketine karşı yürütülen küfür, iftira, karalama ve dedikoduların yoğunlaştırılması,
- Devrimci örgütlere ve proleter devrimci yayınlara karşı fiili saldırılar örgütlenmesi,
- Başta troçkistlerle olmak üzere devrimci mücadeleye karşı bir revizyonist cephe oluşturmak gayretleri,
- Kitle mücadelelerinin önderliğini ele geçirerek devrimci gelişmeyi kundaklama ve faşist saldırganlara yardımcılık v.b....

Bunlar, sosyal — emperyalistlerin Avrupa ve Orta Doğu'da hakim olma gayretlerindeki artışın bir sonucudur. İçerdeki revizyonist saldırı, doğrudan doğruya Sovyet emperyalizmi tarafından yönetilmektedir ve Orta Doğu-Avrupa arasındaki en önemli köprü ve Rusya ile Orta Doğu ve Akdeniz arasındaki en önemli geçit noktası olan Türkiye'yi ele geçirmek amacına yöneliktir. Bu ideolojik ve siyasî saldırı, savaş patlarsa Türkiye'ye karşı bir Rus askerî saldırısının hazırlığıdır. Bu yüzden hem devrimimizi ve proletarya hareketini revizyonist düşmanlarından kurtarmak, hem de yurdumuzun bağımsızlığını «dost» ve «sosyalist» maskeli Sovyet emperyalistlerinin muhtemel müdahale ve istilalarına karşı koruyabilmek için anti-revizyonist bir kampanya açılmalıdır. Bu işi yaparken;

— Ülkemizin halen Amerikan emperyalizminin yarı - sömürgesi olduğunu unutmayalım. (Bu günkü anti-emperyalist hedefi saptırmayalım.)

— Ancak özellikle bir dünya savaşı çıkması halinde ülkemizin coğrafi konumu ve Sovyet emperyalizmi için taşıdığı büyük önem sebebiyle yurdumuzun iki süper devletin bir savaş alanı haline gelmesinin kaçınılmaz olduğuna önemle dikkat çekelim. Bu durumda halk devrimi ve bağımsızlık mücadelesi iki düşmana da aktif olarak karşı olacaktır. Herkes bunu iyice kavramalıdır.

— Sosyal - emperyalizmin teşhiri için dünya proletarya hareketinin bilgi ve tecrübeleri yayınlanmaya devam edilmelidir. Bu konuda sadece aktarma yetmez. Bizler de incelersek pek çok somut durum ortaya çıkabilir.

— Yurdumuzdaki sosyal - emperyalist faaliyetler hakkında somut malî, iktisadî, siyasî v.d. bilgiler verilmelidir. Bazıları yanlış bir şekilde Türkiye'de Sovyet faaliyetinin sadece ideolojik ve siyasî olduğunu sanıyorlar. Bu çok yanlıştır. İktisadî yayılma ve sömürü emperyalist sistemin özü ve çıkış noktasıdır. Emperyalist ideoloji ve siyaset sadece bunun bir aracıdır.

Yeni sızmaya çalıştığı yerlerde halen sömürü imkânları yaratabilmek için fikirlerini yayıyor. Bunu Amerika da Almanya'ya yapıyor.. Mesela Amerikan emperyalizmi geçmişte «liberalizm ve demokrasi» diye sızdı. Alman emperyalizmi ise «sosyal demokrasi» diye sızıyor. Sovyet emperyalizmi de «sosyalizm» diye sızmaya çalışıyor. Ama hepsinin de az veya çok bir yanaklar yarattığı ortadadır.

Sovyetlerle ticaret yapan, Sovyet teknolojisi ile fabrikalar kuran, Sovyet kredilerinden yararlanan bir işbirlikçilği gelişmektedir. Bu revizyonist burjuvazidir. Revizyonist akımların dayandığı sosyal temel budur. Bu sınıf içinde ihracatçı - ithalâtçılar, bazı sanayiciler, devlet tekellerinin başındaki bazı bürokrat kapitalistler, bankalar, şirketler kurmaya çalışan sendika ağaları bulunmaktadır. Sovyet işbirlikçileri sisteminin karakterinden dolayı daha çok bürokrat burjuva unsurlardan oluşmaktadır. İskenderun Demir Çelik, Aliağa petrol rafinerisi, Seydişehir alimünyum tesisleri gibi büyük devlet yatırımlarına Sovyetler karşılıksız katılmıyor.. Emperyalist emelleri için giriyor. Bu yatırımlara ilişkin anlaşmalar incelendiğinde nasıl sinsi bir Sovyet sömürüsü olduğu görülecektir.. Bunların gözler önüne teker teker serilmesi gerekir. Böyle yapıldığında birçok samimî devrimci daha kolay ikna edilebilecektir. Revizyonizmin tecridi daha kolay ve derinlemesine sağlanabilecektir.

— Revizyonistlerin karşı devrimci faaliyetleri daha çok teşhir edilmelidir. Bunların nasıl faşist saldırı karşısında kaçtıkları, önderlik ettikleri grupları ihanete ve faşistlere yardıma sürükledikleri, saldırıya uğrayan kitlelerin dağıtılıp pasifleşmesine çalıştıkları teferruatıyla açıklanmalıdır. Dersler çıkarılmalı ve tedbirler alınmalıdır. Yoksa birçok yerde kitle mücadelesi gelişmeyecektir. Revizyonist ihanete düşmanlık duyan nice genç unsur da maceracılığa kayacaktır.

Sonuç olarak proletarya hareketinin uluslararası tecrübelerinden yararlanarak, yurdumuzdaki somut şartların doğru tespit ve tahliline dayanan somut bir anti-revizyonist mücadele geliştirelim. Bu yolla anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi güçlendirelim..

Başarılar..

Adana İşsizlik ve Pahalılığa Karşı Halk Birliğinden

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
- Sahibi: **İLKER SÜMERKAN**
- Sorumlu Yazı İşleri Md: **ERHAN ÜNSAL**
- Yönetim Yeri: **Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul**
- Yazışma ve Abone Ad: **P.K. 1112, Sirkeci, İst.**
- Dizgi, tertip, baskı **Özgün Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi**
- ABONE ŞARTLARI: Yurtiçi: yıllık 100, altı aylık 50 TL. Avrupa (uçak) yıllık 150, altı aylık 75 TL.
- İLAN ŞARTLARI: Santimi 30 TL. [illegible] 100 TL.
- İSTANBUL DAĞITIMI [illegible]
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI

12 Mart «Sosyalistleri» MC Faşistlerinin Safında

CHP, Gerede ve Diyarbakır'daki faşist saldırılar karşısında gerilemedi ve mücadeleci bir tavır aldı. Bu tutuma uygun olarak, Ecevit Taksim mitinginde «saldırganların üzerine halkla beraber yürürüm» dedi. Gene Ecevit, halka şu çağrıyı yapıyordu: «Halk, baskılar karşısında yılmayacağını göstermeye devam etmelidir. Nitekim devam etmektedir ve edecektir.»

CHP lideri, düne kadar benimsediği Hz. İsa tutumunu terkederek, keşiş gömleğini çıkardı. Hz. İsa gibi baskılara boyun eğmenin sonu faşizmin çarmıhına gerilmektir. Bu gerçeği bugün anlamış gözüken Ecevit, «saldırılar, tertipler karşısında susmayacaklarını, yılmayacaklarını, sinmeyeceklerini, gereğinde canlarını ortaya koyarak demokratik hakları savunacaklarını» ilân ediyordu.

CHP'nin bu tutumu ne kadar devam eder? Bir erken seçim kararına kadar mı sürer? Bu sorular ayrı bir tartışma konusudur. Fakat şunu belirtmeliyiz ki, CHP'nin faşist MC iktidarına karşı aktif mücadeleyi savunan tutumunu, devam ettiği sürece destekliyeceğiz. Proleter devrimcileri, faşizme karşı kararlı ve aktif bir mücadeleden yanadırlar ve teslimiyetçiliğin karşısındadırlar. Kim olursa olsun, her kuruluş ve her kişinin faşizme karşı aktif mücadeleye girmesini olumlu karşılarız. Faşizme boyun eğen teslimiyetçi tutumu ise, daima eleştirecek ve mahkûm edeceğiz.

FAŞİST KORONUN REVİZYONİST GEDİKLİLERİ

Faşist Milliyetçi Cephe, CHP'nin tutumu karşısında telaşa düşmüştür. Demireller, Türkeşler, Feyzioğlular, Erbakanlar hep bir ağızdan Ecevit'in halkı isyana çağırdığı, hırçınlaştığı ve tahrikçilik yaptığı yaygarasını kopardılar.

Milliyetçi Cephe faşistleri bu yaygaralarında yalnız kalmadı. Revizyonist yardakçıları da, onların korosuna katılmakta gecikmedi. TSİP'in Brejnev takipçisi elebaşıları, Milliyetçi Cephenin yanındaki yerlerini derhal aldılar. Revizyonist Kitle dergisi, CHP'nin «hırçınlık içinde» olduğunu ve «tahriklere yeşil ışık tutan bir davranışa» girdiğini yazdı. Kitle başyazarı, CHP'nin MC iktidarına karşı aktif bir mücadeleye girmesinden şikâyet etti ve bundan büyük bir dehşet ve korkuya kapıldığını ortaya koydu. Revizyonist elebaşı, CHP'nin aktif tutumunu şöyle değerlendiriyordu: «CHP iktidarının çabuklaştırılması için gereken zorlamaların tahrik edilmesi.» (Kitle, sayı 64, 30 Haziran 1975, başyazı)

Behice Boran revizyonistlerinin Yürüyüş dergisi de, TSİP revizyonistlerinden geri kalmadı. 1 Temmuz sayılarının kapağında demokrasiye dinamit bağlanmış ve fitil ateşlenmişti. Behice Boran revizyonistleri üç-beş saniye sonra demokrasinin patlayacağını söylüyorlardı. Bilmece şeklinde yazdıkları başyazılarından ise özet olarak şu anlaşılıyordu: Revizyonistler MC hükümetinin «yuvarlanıp düşmesinden» korkuyorlar. Çünkü, «Bir anda Demirel'e kapanan kapılar, ardına kadar sermayeye açılabilirdi.» Diğer taraftan MC hükümeti de, «faşizm kapılarını zorlamaya» başlamıştı. (Yürüyüş, sayı: 12, başyazı)

EY REVİZYONİST! ECEVİT DE Mİ PROVOKASYONA BAŞLADI?

Revizyonistlerin meşhur teslimiyet mantığı gene işlemektedir. Onlara göre halk, aktif bir mücadele yürütürse, 12 Mart generalleri iktidara el koyar, MC iktidarının «yuvarlanması» ile birlikte revizyonistlerin sosyalistçilik oynama izinleri sona erebilir. En iyisi MC faşistlerinin iktidarda kalmasıdır. «Çıkar yol, cephenin demokratik yöntemlerle geriye itilmesi»dir.

Faşizme karşı halk yığınları kararlı bir mücadeleye girecek diye revizyonistlerin ödü kopuyor. Her iki revizyonist klik de, var güçleriyle «faşizm geliyor» dehşeti yaratarak, halk yığınlarının mücadelesini bastırmaya çalışıyorlar. Revizyonistler, faşizme karşı mücadelenin güçlenmesinden, hakim sınıfların buhranının derinleşmesinden, Demireller ve Türkeşler kadar korkuya kapılıyorlar.

TSİP ve TİP revizyonistleri, CHP faşizmle uzlaştığı zaman, CHP'nin baş kuyrukçularıdır. Çünkü herkesin kendileri gibi, faşizme teslim olmasını ve boyun eğmesini istiyorlar. CHP biraz kıpırdanacak ve faşist saldırılara karşı aktif bir tutuma girecek olsa, revizyonistler basıyor yaygarayı: «Uslu durun, yoksa faşizm gelir; mücadele etmeyin, tahrikçilik ve provokasyon yapıyorsunuz!»

Devrimcileri ve mücadeleye atılan kitleleri de böyle suçluyorlardı. Aynı suçlamalar şimdi CHP'ye yöneltiliyor. TSİP revizyonistleri, MC faşistleri il elele CHP'yi «tahrikçilik» yapmakla, yani provokasyon ile suçluyor. Çünkü CHP de kararlı bir tavır alırsa, faşizme karşı mücadele safları genişleyecek, sınıf mücadelesi şiddetlenecek, buhran derinleşecek ve düzen taraftarı kaşarlanmış revizyonistlerin de rahatı kaçacak!

Revizyonistler, her durumda faşizme teslimiyeti savunduklarını ve yalnız teslimiyetçiliği desteklediklerini bir kere daha ilân etmiş bulunuyorlar. CHP, hükümete ortak olduğu zaman faşizme karşı teslimiyetçi bir tutum içindeydi. O zaman, «aman CHP'yi yıpratmayalım» diyenler, şimdi birdenbire CHP'ye karşı hücuma geçiyorlar. Neden? Çünkü CHP, «halk baskılara karşı mücadeleye devam etmelidir» diyor. Çünkü Ecevit, «saldırganın üzerine halkla beraber yürürüm» diyor.

Bu durumda TSİP revizyonistlerine soracak olsanız, Ecevit de sola saptı. Başyazılarında açıkça CHP'yi «hırçınlık» ve «tahrikçilik» ile suçluyorlar. Yani artık Ecevit de provokasyonlara başlamış oluyor.

MC FAŞİSTLERİ LÜTFEN GELİRLERSE «DEMOKRASİ» ZEMZEMLE YIKANACAKMIŞ!

Emekçiler mücadele etmiyecek, CHP'liler mücadele etmiyecek, herkes revizyonistlerin isteğine uyarak uslu oturacak! Peki o zaman faşizmi kim yıkacak, nasıl yıkacak? Faşistler, zulme boyun eğmenin ve uslu durmanın mükâfatı olarak halka demokrasi mi bağışlayacaklar? Revizyonistlerin istediği halkı faşizmin ebedî kölesi haline getirmektir. Boran revizyonistlerine göre «tek çıkar yol, cephenin demokratik yöntemlerle geri itilmesi» imiş. Yani faşist MC, iktidar koltuğunda oturmaya devam edecek, fakat revizyonistlerin ağlaması ve ricalarına dayanamıyarak biraz geri duracak!

Faşizme yardakçılık eden, Brejnev takipçisi revizyonistlerle sonuna kadar kararlı bir mücadele yürüteceğiz. Faşizmi yıkacak biricik güç, halk yığınlarıdır. Ancak halkın kararlı ve aktif mücadelesi faşizmi altedebilir. Yeni demokratik haklar kazanmanın ve demokratik hakları savunmanın yolu da budur. İşçi sınıfımız ve halk, demokratik hakları daima mücadele ederek, kan ve ter pahasına kazandı. Faşizme karşı halkın daha kararlı bir mücadeleye girmesi yalnız MC faşistlerini değil, 12 Mart generallerini de zayıflatır. CHP'nin Hz. İsa tavrını terkederek aktif bir tavır alması, bütün faşist çetelerin aleyhinedir ve bundan yalnız halk kazançlı çıkar.

Revizyonistlerin beş yıldan beri uyguladıkları temel taktik şudur: Faşist çetelerden birine karşı, diğer faşist çeteyi desteklemek, faşist çetelerden birinin koltuğu altına girmek ve ondan icazet almak. Revizyonistler, halkın faşist çetelerden birini seçmesini istiyorlar. Halka şunu diyorlar: Ölümlerden ölüm beğen; faşist çetelerden birini tercih et; kırk katır mı istersin, yoksa kırk satır mı?

12 MART «SOSYALİSTİ» DİYOR Kİ: USLU DURUN YOKSA AMCAMIN ZILGIDINI YERSİNİZ!

Ve revizyonistler, bugün kırk katırı daha uygun bularak, faşist MC'nin yuvarlanması kötü olur diyorlar. Behice Boran revizyonistlerine göre, demokrasiye bağlanan dinamitin fitili ateşlenmiştir, neredeyse dinamit patlayacak ve demokrasi havaya uçacak! «Demokrasi» dedikleri, MC faşistlerinin zulüm düzenidir. Lütfedip bu demokrasinin «zemzemle yıkanmamış» olduğunu da söylüyorlar. MC iktidarı birazcık geriye itilirse, o zaman «zemzemle yıkanması» da tamamlanmış olacak!

TSİP revizyonistleri, doğrudan doğruya 12 Mart bataklığında boy vermişlerdir. 1970 te ayakları tutmayan Boran revizyonistlerine koltuk değneği veren ise, gene 12 Mart faşizmidir. Her iki revizyonist kliğin esas özellikleri, 12 Mart'ın yarattığı teslimiyet ve yılgınlık batağından beslenmeleridir. Her ikisine de 12 Mart «sosyalisti» demek yanlış olmaz. Çünkü varlıklarını 12 Mart'a borçludurlar ve faşizm batağının kurutulması, onların da sonu olacaktır. Revizyonistler, yaşamak için faşizmi de yaşatmaya ve faşizme olan borçlarını ödemeye çalışıyorlar. Bu noktada nerelere kadar gittikleri ibret vericidir. TSİP elebaşıları, başyazılarında bazı «radikal unsurlardan» söz ederken, bu unsurların «12 Mart zılgıdından geçtiklerini» söylüyor. Lâfa bakın: «12 Mart zılgıdından geçmek!» Çünkü bu «zılgıdı» atan TSİP elebaşılarının amcası!

Hangi düşüncede olursa olsun, 12 Mart faşizminin zulmüne uğrayanlardan bu şekilde söz etmek, 12 Mart «sosyalistlerinin» ağzına pek yakışıyor. Onlar, herkesi şöyle tehdit ediyorlar: «Aklınız başınıza gelmedi mi, uslu durun, yoksa gene amcamın zılgıdını yersiniz!»

KIRK KATIRA DA HAYIR, KIRK SATIRA DA! FAŞİST ZULÜMDEN KURTULMAK İSTİYORUZ!

Marksist devrimcilerin tutumuna gelince: Faşist diktatörlüğe ve faşist saldırılara karşı halkın aktif ve kararlı mücadelesini savunuyoruz. Faşist çeteler arasında her türlü tercihi reddediyoruz. Ne Milliyetçi Cephe faşistleri, ne de 12 Mart generalleri! Kırk katıra da hayır, kırk satıra da! Halkımız her ikisine de karşıdır. Halk, faşist zulümden kurtulmak ve hürriyet istiyor!

CHP'nin faşizme ve gericiliğe karşı mücadele eden her davranış ve eylemini destekliyoruz. CHP'nin faşizmle uzlaşan, gericiliğe teslim olan her tutumuyla mücadele ettik ve mücadele edeceğiz. Son günlerde CHP'nin, faşist saldırılara karşı aktif mücadeleyi savunmasını destekliyoruz. İster erken seçim amacıyla yapsınlar, isterse başka bir amaçla, onların bu tutumu, faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmektedir. Bundan en çok kazançlı çıkan, işçi sınıfı ve emekçi yığınlardır. Biz, faşist olmayan her örgüt ve kişinin, faşizme karşı mücadele etmesinden yanayız.

Şunu da açıkça belirtmeliyiz: Savaş gibi olağanüstü gelişmeler dışında, 12 Mart generallerinin bugün yeni bir faşist darbe yapabilmelerini yakın bir ihtimal olarak da görmüyoruz. Devrimciler için olduğu gibi, faşistler için de iktidarı şu veya bu şekilde sürdürmek; yalnız bir kuvvet meselesi değil, aynı zamanda kamuoyu yaratma meselesidir. Bugün kamuoyu, 12 Mart generallerinin böyle bir maceraya kalkışmalarına elverişli değildir. Kaldı ki, 12 Mart generalleri bugün iktidarın hâlâ hakim unsurudurlar. Türkiye, Ordunun ve hükümetin tepesindeki küçük bir zümre tarafından yönetilmektedir. En temel meseleler, Millî Güvenlik Kurulunda veya saraylarda, köşklerde yapılan gizli toplantılarda karara bağlanmaktadır.

12 Mart generalleri ile MC faşistleri arasında bir çelişme olduğu da bir gerçek! Generallerin ve Korutürk'ün bugünkü eğilimi, iktidara el koymak değil, tecrit olan MC iktidarının yerine CHP'nin de katıldığı bir hükümetin kurulmasıdır. Kıbrıs meselesinin çözülmesi, buhranın derinleşmesinin önlenmesi ve CHP'nin iktidar ortağı yapılarak en gerici güçlerle uzlaşması için zorunlu gördükleri budur.

REVİZYONİSTLER HALKTAN KORKUYOR

Bugün şu veya öteki faşist grubun diktatörlüğü ile mücadele etmenin yolu, bunlardan birinin koltuğu altına girmek değil, halkı faşizme karşı mücadeleye seferber etmektir. Halk yığınları, mücadele içinde güç toplar ve örgütlenirler. Revizyonistlerin bütün korktukları da budur.

TSİP ve TİP'in revizyonist elebaşıları, bugün Milliyetçi Cephe faşistleri ve 12 Mart generalleri ile birlikte Türkiye'nin en sağcı güçleridir. ABD emperyalistleri ve Sovyet emperyalistlerine bağlı güçler, dünyanın her ülkesinde en gerici siyasî akımlardır. Revizyonistlerin «sosyalizm» maskesi kimseyi aldatmamalıdır. Onlar daima düzen taraf

(Devamı 11. Sayfada)

Faşist saldırılar devam ediyor

Geçtiğimiz hafta Milliyetçi Cephe Hükümetinin baskıları ve faşist komandoların saldırıları devam etti. İstanbul'da düzenlenen CHP mitinginin ilânlarını yapıştıran CHP'li gençler komandoların saldırısına uğradılar. 30 Haziran günü Aydın'da faşistlerin saldırısı sonucu iki öğrenci yaralandı. Aynı gün Ankara'da faşist komandolar, Yakup Gültekin adındaki bir memuru ve olaya müdahale eden bir sivil polisi yaraladılar

1 Temmuz günü jandarma ve kadın polis ekibi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi yurtlarına baskın yaptı, kırk üç öğrenci gözaltına alındı. Aynı gün, Ankara Aydınlıkevler'de kalabalık bir faşist grubu, lise öğrencilerine saldırdı, bir liseli genç bıçakla ağır yaralandı. Diyarbakır'daki faşist saldırı sonunda gözaltına alınanlardan eski TÖB — DER Başkanı ile beraber beş kişi, Gazlantep'te düzenlenen «Halk Ozanları» gecesinden sonra ise dört devrimci tutuklandı.

Geçtiğimiz haftanın başında İstanbul'da Sakarya Yurdunu işgal etmiş bulunan faşist komandolar, Niğde Yurdundaki devrimci öğrencilere saldırdılar.

İYÖKD YÖNETİCİLERİ SERBEST BIRAKILSIN!

İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği ve İleri Dergisi sorumluları hakkında İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde açılan davaya, 1 Temmuz günü devam edilmiştir. Mahkeme heyeti, sanık avukatlarının Devlet Güvenlik Mahkemelerinin iptal edildiği ve artık davanın düşmesi gerektiği yolundaki taleplerini reddetmiştir. Duruşma salonuna alınmayan vatandaşlar ve devrimci öğrenciler duruşmadan sonra gösteri yapmışlar, üzerinde «Yaşasın Devrimciler, Kahrolsun Faşistler» yazılı bir çelengi mahkemenin kapısına bırakmışlardır

İŞ CİNAYETLERİNE SON! CAN GÜVENLİĞİ İÇİN MÜCADELE!

Geçtiğimiz hafta, İskenderun Demir — Çelik Fabrikaları Emtes İnşaat Şirketinde çalışan Ökkeş Demir adlı bir işçi, bir iş cinayetine kurban gitti. İskenderun işçileri patronların doymak bilmez sömürü iştihaları yüzünden şimdiye kadar yüzlerce arkadaşlarını şehit vermişlerdir. İşçilerin can güvenliğinin hiçe sayıldığı inşaattaki kaza bu defa kapasitenin çok üstünde bir parçanın takılı olduğu vinç kancasının kopararak işçi arkadaşın üzerine düşmesiyle meydana gelmiştir.

İşçiler, arkadaşlarını hemen sigorta hastanesine kaldırmışlar, ancak burada yaralı işçiye hiç bir ilgi gösterilmemiş ve işçi arkadaş ölmüştür. İşçiler, ölüme sebep olan patron ve hastane ilgilileri aleyhinde gösteriler yapmış, hastanenin camlarını taşlamış, işçi düşmanlarının yönetiminde bulunan sendikaların gönderdikleri çelenkleri de parçalamışlardır.

İşledikleri cinayetin farkında olan patronlar, kaza meydana gelir gelmez güvenlik kuvvetlerini yardımlarına çağırmışlardır.

İskenderun işçileri ve bütün Türkiye işçileri iş cinayetlerine son verilmesini istiyor!
güvenliği!.
Kahrolsun gaddar sömürü düzeni!

SENDİKA HÜRRİYETİ VE İŞ GÜVENLİĞİ İÇİN MÜCADELE

İstanbul'un Alibeyköy semtindeki Bohemya Kristal fabrikası işçileri, sendika hürriyeti için direnişe geçmişlerdir. Günde on saattan fazla çalışan Bohemya Kristal işçileri arasında, ayda iki yüz lira ücret alanlar vardır. Fabrikada sigortasız işçi çalıştırılmaktadır ve sendika yoktur.

Bohemya Kristal işçileri direnişe geçince patron, dört önder işçiyi işten atarak mücadeleyi kırmak istemiş, ancak işçilerin birliği ve kararlılığı karşısında bu amacına ulaşamamıştır. Direnişe devam eden işçiler, sendika hakkının tanınması ve işten atılan arkadaşlarının geri alınması talebini ileri sürmektedirler.

Alibeyköy'deki Haliç Halk Birliği işçilere hitaben yayınladığı bildiride şöyle demektedir:

«Biz birleşince, örgütlenince patrondan haklarımızı söke söke alıyoruz. İşte Demir-Döküm, işte Derbi, işte Beko, işte Nordern ve daha birçok işçi mücadelesi bize ışık tutuyor. Biz ekonomik haklarımızı almak için sendikalarda örgütlenirken, hakim sınıfların zulüm ve sömürü düzeninini parçalamak için de, kendi iktidarımızı kurmak için de birleşmeli ve örgütlenmeliyiz.»

ÇAMGAZ'DA PATRON, LOKAVT İLÂN ETTİ

İstanbul Demirkapı'daki Çamgaz fabrikası işçilerinin, işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınmaları için direnişe geçmeleri üzerine patron lokavt ilân etti.

Çamgaz işçileri, hiç bir iş ve can güvenliği olmadan, sürekli işten çıkarılma korkusu içinde, ayda 900 TL ücretle, sigortasız olarak çalışmaktadırlar. Yemek ve yol parası, iş elbisesi, hiç bir sosyal hakları yoktur. İşçiler, bütün bu haklarını elde edebilmek için sendikalaştılar. Ancak patron, fabrikaya sendika sokmayacağını söyleyerek çeşitli baskılara giriş ti. Önder işçileri işten atmaya, karakollarda dövdürmeye başladı. Fakat patron, işçilerin kararlı mücadelesi karşısında sendikayı kabul etmek zorunda kaldı. Yine de işçilerin haklarını vermemek için her yola başvurdu. Son olarak patron, 9 işçiyi işten attı. Bu durum karşısında Çamgaz işçilerinin direnişe geçmesi üzerine patron, 28 Haziran'da, bütün işçileri işten attığını ilân etti.

Çamgaz işçileri mücadeleye kararlı olduklarını söylüyorlar

TURYAĞ İŞÇİLERİ GREVDE

İzmir'de altı ay süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonra Turyağ işçileri greve başlamışlardır. 760 işçinin çalıştığı Turyağ fabrikasında üretim tamamen durmuştur. Ideal ve Selgeçen fabrikalarında da patronun ilan ettiği lokavta karşılık, işçiler de greve gitmişler di

ALMANYA'DAKİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER ÖLÜM ORUCUNDA

Batı Almanya'nın Furt ve Nüremberg şehirlerindeki, Nobel Dinamit fabrikalarında çalışan 15 Türkiyeli işçi açlık grevine başlamıştır. Dinamit fabrikalarındaki Türkiyeli işçilerin mücadelesi daha evvel dergimizin 10. sayısında yer almıştı. Fabrikada işten atılmalara karşı mücadeleye girişen yabancı ve Alman işçiler, Alman polisi ve revizyonistlerin işbirliğiyle bastırılmış bu arada 27 Türkiyeli işçi tutuklanmıştı. Şimdi, Türkiyeli işçiler, faşist baskıları ve işten atılmaları protesto etmek için, Nüremberg'deki bir kilisede ölüm orucu tutmaktadırlar.

AKFA-AKÜ İŞÇİLERİ DİYOR Kİ: HAKLARIMIZI ANCAK MÜCADELE İLE ALIRIZ

Çukurova'daki Akfa-Akü fabrikasının otuz işçisi işten atmalara, baskı ve zulme son verilmesi için direnişe geçmişlerdir. Grevci işçiler, daha evvel mücadeleyle kazanılmış olan sosyal hakları çiğneyen her türlü kanunsuzluğu uygulayan patrona karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdüreceklerini belirtmektedirler. Akfa, işçilerinin mücadele talepleri şunlardır: Işten atılanların geri alınması, sosyal hakların tekrar tanınması ve bir daha çiğnenmemesi, her türlü kanunsuzluk ve zulme son verilmesi. Bir Akfa işçisi şöyle diyor: «Biz haklarımızı ancak mücadele ile alabiliriz.»

İZMİR TARİŞTE İŞ KAZALARI DEVAM EDİYOR

İzmir TARİŞ'te işçilerin can güvenlikleri yoktur. İşyerleri bir ahır kadar pis kokulu, tozlu, ışıksız ve havasızdır. İşyerlerinin penceresi yok denecek kadar azdır.

Ücretler son derece düşüktür. Asgari ücretle işe alındığı söylenen işçiye verilen ücret 30 liradır. Mevsimlik işçilerin ücretleri ise pazarlık konusu yapılmaktadır. Patron, işçileri «sürekli» ve «mevsimlik» diye ikiye bölüp birbirine karşı çıkararak işçilerin birliğini ve mücadelesini bozguna uğratmaya çalışıyor. Patron, «sürekli işçileri», işten atıp yerine «mevsimlik işçi» almakla tehdit ederken, mevsimlik işçileri de «uslu durun, çok çalışın, bunları yaparsanız sizleri sürekli işçi yaparım» diye kandırmaya çalışıyor. Ücret zammı, iş ve can güvenliği isteyen işçiler ise toptan işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

İşyerinde hakim durumda olan Tek Gıda-İş Sendikası ise işçilerin haklarını savunmuyor, Sendika işten atılma olaylarına karşı da tamamen sessiz kalıyor.

İşyerinde can güvenliği olmadığı için birçok işçi, sakat kalmakta ve hattâ ölmektedir. Son olarak TARİŞ'in Kahramanlar yağ Deposunda Linter Bölümünde çalışan Nusret Zerger adlı işçinin kolu bir kaza sonucu kopmuştur. Nusret Zerger, bakımsızlık ve S.S.K.'nun Tepecik Hastahanesinde 3-4. Hariciye koğuşu doktoru Fahrettin Şengel'in sorumsuzluğu yüzünden ölmüştür. Ölen işçinin bir yakını hastahanenin tutumunu şöyle anlatmıştır:

«Kazadan sonra hastamız hemen Tepecik SSK Hastahanesine kaldırılarak ameliyat edil.

İşçiler! Düşmanlarınızı Tanıyın!

Milliyetçı Hareket Partisi'nin sözcüsü «Ortadoğu» adlı gazetenin yazarlarından Erol Güngör, 28 Haziran tarihli makalesine şöyle başlıyor «Eşitlik ve sosyal adalet şampiyonluğu yaparak vasıfsız işçi ücretini orgeneral maaşına çıkaran CHPliler, şimdi hiçbir demokratik ülkede rastlanmayan bir adaletsizliğin ön safındadırlar.»

Bu sözler. Türkeş faşistlerinin halk düşmanlığını bütün açıklığıyla ortaya sermektedir. Erol Güngör, vasıfsız işçi diye adlandırdığı halkı, eli kanlı zalimlerin dipçiği altında ezilmeye mahkûm bir kalabalık patronların, toprak ağalarının kölelik düzeninde güdülen bir sürü olarak görmektedir. Necmettin Erbakan da geçenlerde yaptığı bir konusmada, «halk diye pazaryerlerinde toplanan kalabalığa derler» diyerek gerici ve şeriatçı dünya görüşünü açığa vurmuştu.

Türkes fasistleri halkı ve gençliği aldatmak için her çesit yalanı söylemektedirler. Faşistler, devrimci sloganlara bile sahip çıkmaya çalışmakta, kendilerinin emperyalizme hatta faşizme karşı olduklarını iddia etmektedirler. Faşist komandoların gazetesi «Arkadaş»ın birinci sayısında Türkeşçiler tekelci sermayeye karşı olduklarını ilân ederlerken okuyucularına «evet, şaşırmayınız» demek zorunluluğunu da hissediyorlar NATO üsler, ikili anlasmalar. Amerikan askerî varlığı, petrol, haşhaş, krediler, iş kanunu gibi meseleler söz konusu olduğunda ise, faşistlerin bütün sahte emperyalizm düşmanlıkları ortadan kaybolmakta. yalanlar açığa çıkmaktadır.

Faşistler son zamanlarda, kendilerini temize çıkarmak için devrimcileri «kızıl faşist» olarak adlandırıyorlar. Eskiden faşist ve gerici siyaset adamları, bütün ilerici ve yurtseverleri ve hatta siyasî rakiplerini komünistlikle damgalayarak tecrit etmeye ve geriletmeye çalışırlardı. «Komünist» yaygarasının yerini «kızıl faşist» suçlamasının alması devrimci fikirlerin halk arasında hızla yayıldığını ve halkın faşistlere olan nefretini göstermektedir.

Devrimciler, faşistlerin sahtekârca sözlerini ve demagojilerini açığa çıkarmalıdırlar. Faşistlerin emperyalist uşağı ve halk düşmanı yüzlerinin açığa çıkarılması, halkı faşizme karşı mücadelesinin ilerletilmesi için önemli bir görevdir.

di ve yaraya gerekli müdahale yapıldı. Hastamız hastahanede üç gün kaldıktan sonra 10.5.1975 günü taburcu edildi. Taburcu edilmesine sebep ise, ziyaretçilerinin çok olması. İşte bu sebepten bu kadar ağır durumda bulunan bir hasta iyileşmeden taburcu edildi. Hasta 18.5.1975 tarihinde durumu kötüye gittiği için yeniden hastahaneye kaldırıldı ve ertesi gün öldü.»

HEGEMONYACILIGIN YENİ BİR İTİRAFI

Sovyetler Birliği, geçenlerde Japonya hükümetine yazılı bir nota verdi. Bu notada özet olarak başka ülkelerle yapacağı anlaşmalarda, Sovyetler Birliğini hedef alan noktaların bulunmaması konusunda Japon hükümeti uyarılıyor (!)

Bilindiği gibi Japonya ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında bir dostluk anlaşmasının imzalanması beklenmektedir. Çin Halk Cumhuriyeti bu anlaşmada hegemonyacılığın kınanması noktasında ısrar etmektedir.

Sovyetler Birliği, bütün emperyalistler gibi, hegemonyacılığın, emperyalizmin yeni sömürgeciliğin kınanmasından son derece telaşa kapılıyorlar. Onlar, bu telaşlarıyla bütün bu kirli işleri yaptıklarını da itiraf etmiş oluyorlar. Bir atasözü vardır: «Yarası olan gocunur». Sovyetler Birliği, hegemonyacılığa karşı mücadeleden gocunuyor. Çünkü yarasına basılıyor. O, sosyal-emperyalist ve hegemonyacı tabiatı ile bütün dünya halkları önünde suçlu sandalyesinde oturmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin Japonya'ya verdiği nota, hegemonyacılığın açık bir itirafı olmakla da kalmıyor. Bu nota, aynı zamanda Japonya'nın iç işlerine açık bir müdahaledir.

Her ülke, başka ülkelerle serbest olarak anlaşmalar imzalayabilir. Anlaşmalar imzalamak ve bu anlaşmalarda istedikleri noktaları karara bağlamak her ülkenin kendi hakkı ve meselesidir. Başka ülkeler buna müdahale edemezler. Müdahale edenler «sosyal-emperyalist» olduklarını bir kere daha kanıtlamış oluyorlar. Bütün dünya halkları ve üçüncü dünya ülkeleri, sosyal-emperyalist Brejnev kliğinin tersine bütün anlaşmalarda hegemonyacılığın şiddetle kınanmasını istiyor ve bundan sevinç duyuyorlar.

DEKA TEKSTİL İŞÇİLERİ: «HAKKIMIZI MÜCADELEYLE ALACAGIZ»

İstanbul Deka Tekstil İşçileri Dergimize bir mektup yazmışlar ve işyerlerindeki sömürü ve zulmü şöyle anlatmışlardır:

«Fabrikada çalışan işçilerin çoğu 18 yaşından küçüktür. Asgari ücret alıyor gözükenlerin eline haftada 150 lira geçmektedir. Yemek tatili yarım saat olduğu halde, şef ancak 10 dakika için müsaade etmektedir. Hiç bir şekilde dinlenmek, konuşmak imkânı yoktur. Bir arkadaşımız tuvalete gidip sigara içtiği için işten atılmıştır. Zaten bizim fabrikada işçi atmak çöpe kâğıt atmaktan daha kolaydır. Tatil, pazar nedir bilmeden çalışırız. Eğer mesaiye kalmazsak işten oluruz. Mesai paralarımız ve bir haftalık paralarımız daima patronun elindedir. Patron bu paralarla ticaret yaptığını ve daha sonra vereceğini söylemektedir.

Sendikamız Teksif, patronun sendikasıdır. Hiç bir hakkımızı aramamakta, bizleri satmaktadır. En son Teksif, işçilerin haberi olmadan grev kararı almış ve patrona altı gün mühlet vermiş. Bütün işçiler toplanıp sendikaya gittik. Sendikacılar bu sefer bizi Sıkıyönetimin «grev yasakları» ile tehdit ederek gözümüzü korkutmaya çalıştılar. «Direnecek olursanız işten çıkarırlar ve hiç bir fabrika da sizi almaz» dediler. Tabii greve gidemedik.

Daha sonradan patronla anlaşma sağlanmış. Ama ne kadar zam aldığımızı dahi bilmiyoruz. Bu arada patron, yetmiş arkadaşımızı işten attı. Biz de patronun sigortasız işçi çalıştırdığını Bölge Çalışma Müdürlüğüne şikâyet ettik. Müfettişler gelip fabrikayı gezdiler ama bundan da bir sonuç çıkmadı. Biz, haklarımızı alacak olanların yine kendimiz olduğunu çok iyi kavradık. Fabrikada devrimci bir sendika getirmek için mücadeleye kararlıyız.»

Yunanistan ile Savaşa Karşıyız. Saldırmazlık Paktı İmzalanmalı

Eski Yunanistan Dışişleri Bakanı Mavros, Türkiye ile Yunanistan arasında bir saldırmazlık paktı imzalanması gerektiğini ileri sürdü Bu düşünce Türkiye'de de geniş ölçüde olumlu karşılanmaktadır.

Türkiye ile Yunanistan arasında bir saldırmazlık paktının imzalanması, her iki ülke halkının da menfaatine uygundur Türkiye ile Yunanistan arasında çıkacak bir savaştan menfaat umanlar, olsa olsa iki süper devlet ve özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleri olabilir. Türkiye ve Yunanistan, ABD emperyalizminin tahakkümü ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yayılma tehdidi altında olan ülkelerdir. Her iki ülkenin iki süper devlete karşı ortak menfaatleri vardır. İki süper devlet arasında Akdeniz ve Orta Doğu'daki rekabet yüzünden Türkiye ve Yunanistan emekçilerinin birbirini kırmasına karşıyız Böyle bir savaşta Türkiye ve Yunanistan iki süper devletin birbirlerine karşı ateşe sürdüğü jandarmalar durumuna düşecektir.

Yunanistan ve Yunan halkı, yurdumuzun ve halkımızın düşmanı değildir. Küçük ve orta ülkeler arasındaki anlaşmazlıklar, iki süper devletin tahakküm ve sömürü emellerine hizmet ediyor. Bu sebeple Türkiye ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkların barış yoluyla her iki ülkenin menfaatlerine ve hakkaniyete uygun bir şekilde çözülmesini istiyoruz. Saldırmazlık paktı bu yolda atılacak bir adımdır ve süper devletlerin oyunlarını bozacaktır. Türkiye ve Yunanistan birleşerek, Ege denizini ve her iki ülke topraklarını, ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tahakkümlerine kapalı bir barış ve dostluk alanı haline getirmelidirler.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkları birleşin!

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri Doğu Akdeniz ve Ege Denizinden defolun!

SIKIYÖNETİME SON!

M.ALİ AYBAR: EMEKÇİ HALK MEYDANLARDA TOPLANMALIDIR

Soru 1 — Sıkıyönetim konusunda yasal durumun ne olduğunu açıklayabilir misiniz?

Cevap — Sıkıyönetim konusunda iki kaynak var: Anayasanın 124. maddesi ile sıkıyönetim yasası... Sıkıyönetimin ne gibi hallerde ve nasıl ilân edilebileceği, ne kadar süreceği, nasıl uzatılabileceği Anayasamızın 124. maddesinde açıklanmıştır: «Savaş hali, savaşı gerektirecek bir durumun baş göstermesi, ayaklanma olması vb.» Sıkıyönetim ancak bir bir sayılan bu hallerden birinde ilân edilebilir. Bu halin gerçekten var olması şarttır. Ama bu hallerden birinin var olması, mutlaka sıkıyönetim ilânını gerektirmez. Bu, hükümetin ve TBM Meclisinin takdirine kalmıştır. Örneğin savaş hali olabilir de hükümet özgürlüklerin kısıtlanmasını gerekli bulmaz, sıkıyönetim ilân etmez.

Sıkıyönetim olağanüstü bir yönetim halidir. Sıkıyönetimden söz eden 124. madde, «Olağanüstü yönetim usulleri» bölümünde yer alır. Şu halde sıkıyönetim olağan yönetim usulü haline getirilemez. Yani sıkıyönetimin üstüste uzatılması makul bir sınırı aşamaz. Aşarsa, Anayasanın esas aldığı demokratik yönetim usulü ortadan kalkmış olacağından, Anayasaya ters düşülmüş olur. 52 yıllık Cumhuriyet döneminin 37-38 yılında sıkıyönetim uygulanmıştır. Bunu olağan saymak olanaksızdır,

Anayasa hukukuna göre, sıkıyönetim bir bir sayılan hallerden hangisi için ilân edilmişse, ancak aynı halin sürmesi takdirinde uzatılabilir. Örneğin savaş hali için ilân edilen sıkıyönetim, bir başka halin ortaya çıkması neden gösterilerek uzatılamaz.

Anayasa hukukunun bir başka kuralı da uygulamaya ilişkindir Sıkıyönetim hangi hal için ilân edilmişse, o hal için uygulanır. Uygulamanın konusu ve maksadı, sıkıyönetim ilânının konusu ve maksadına bağlıdır. Bunu biraz açalım: Sıkıyönetim yasasında komutana bir takım yetkiler tanınmıştır. Ne var ki, bu yetkiler sıkıyönetimin ilânını gerektiren konu ve maksada sıkı sıkıya bağlı olarak kullanılır. Bu yetkilerden, konu ve maksatla doğrudan doğruya ilgili olmayanlar kullanılmaz.

Örneğin Kıbrıs'taki savaş hali için ilân edilmiş olan Sıkıyönetim, sol nitelikte yayın yapıyor diye gazete toplattıramaz. Komutanın gazete toplatma yetkisi vardır; ama bu yetki Kıbrıs savaşı ile konu ve maksat bakımından doğrudan doğruya ilgili olarak kullanılabilir.

Böyle bir uygulama karşısında ne yapılabilir? Yurttaşlara yasalar ne gibi haklar tanımıştır?

Konu ve maksat bakımından yasaya aykırılık var demektir. Uygulama konu ve maksat dışına kaydırılmıştır. Bu gibi hallerde uygulamadan zarar gören yurttaşlar, yargı yoluna başvurabilirler. Gerçekten sıkıyönetim komutanlığının kararları birer idare işlemidir. İdarenin her işlemi gibi bunlar da, saik, konu, maksat, yetki ve biçim bakımlarından yasaya uygun olmak zorundadır. Bu noktalardan birine uymayan sıkıyönetim kararları hakkında iptal için Danıştayda dava açılabilir, Anayasamızın 114. maddesi gereğince «İdarenin her türlü eylem ve işlemine karşı yargı yolu açıktır.» Sıkıyönetimin bu kadar çok uygulandığı ülkemizde, yurttaşlar yargı yoluyla denetimi sık sık kullanmalıdırlar.

Soru 2 — Başlangıçta Kıbrıs için ilân edilen Sıkıyönetim bugün hâlâ uzatılmaya devam ediliyor. Sizce bu durum nasıl açıklanabilir?

Cevap — Kıbrıs'ta askeri harekât durmuştur. Şu halde Kıbrıs'taki savaşı etkileyecek ya da Kıbrıs savaşı dolayısıyla Türkiye'de asayişi, huzuru bozacak vahim olaylar çıkması beklenemez.

Bugün durmuş olan Kıbrıs harekâtı neden gösterilerek, temel hak ve özgürlüklerin sınırlanması, askıya alınması haklı ve meşru sayılamaz. Hele her yeni uzatmada, hükûmet önerisine yurdun şurasında burasında oluşan zabıta olaylarının eklenmesi kesinlikle yanlıştır. Uzatma istem ve kararları ancak ve ancak Kıbrıs'taki savaş hali ile ilgili olabilir. Saik, konu ve maksat değişmektedir. Hükûmet önerisinde yer alan zabıta olayları için sıkıyönetim ilân edilebilir mi? Kuşkusuz edilemez. Kıbrıs'taki durum da sıkıyönetimin uzatılması için yeterli neden değildir; harekât durmuştur. Hükûmet iki yetersiz olayı birleştirerek, sıkıyönetimin uzatılması için bir neden imal etmeğe çalışıyor. Ama hukuk bakımından sakat olan bu yol, gene de geçerli bir neden ortaya çıkaramıyor. Durum açıktır: Milliyetçi Cephe, iktidarı için olağanüstü yönetim usullerini gerekli görüyor. Halk yığınları, özellikle büyük kentlerin emekçileri Cephecilerin iktidarından memnun değildir. Ekonomik sıkıntılara işçiler üzerindeki baskılar, faşist eylemler eklenince, Cepheciler iktidarlarını sallantıda görüyorlar. Sıkıyönetim böylece Cepheciler için can kurtaran simidi haline geliyor.

Soru 3 — Sıkıyönetimin tamamen kaldırılması için neler yapılmalı? Nasıl bir mücadele yürütülmeli?

Cevap — Sıkıyönetimin kaldırılması için, parlamentoda CHP'nin ve onunla aynı doğrultuda oy kullanabilecek kimi grup ya da kişilerin mücadele etmesi beklenebilir. Bu kez belki DP de sıkıyönetimin uzatılmasına karşı çıkacaktır. Bir kısım bağımsız da aleyhte oy kullanırsa sıkıyönetim geçmiyebilir.

Sol için parlamento dışı demokratik muhalefet yolu var. Basın yolu ile, toplantılar, açık oturumlar düzenlemek yoluyla sıkıyönetimin uzatılmasına karşı çıkabiliriz. Ama parlamento dışı demokratik muhalefetin en etkin biçimini emekçi yığınlar yapar. Anayasamızın 28. maddesi «Herkes, önceden izin almaksızın, silâhsız ve saldırısız toplanma ve gösteri yürüyüşü yapma hakkına sahiptir» der.

Sıkıyönetim uygulanmayan kentlerimizde, geniş halk yığınlarının sıkıyönetimin uzatılması aleyhinde gösteri yürüyüşleri, mitingler düzenlemeleri ve bunu sıkıyönetim kaldırılana kadar sürdürmeleri, sonuca götürecek en etkili mücadele biçimidir. Anayasamızın başlangıç bölümünde de «Anayasanın, hürriyete, adalete, fazilete aşık vatandaşlarımızın uyanık bekçiliğine emanet edildiği» yazılıdır. Bu sözler Anayasaya edebiyat klişesi olarak konmadığına, konamayacağına göre, uyanık emekçi yığınlarının anayasal özgürlüklerinin sürekli askıda tutulmasını protesto için alanlarda toplanmaları, kendilerine Anayasaca yüklenmiş olan Anayasayı koruma görevinin bir gereği sayılmalıdır.

MEM - DER GENEL BAŞKANI AHMET KAYA: SIKIYÖNETİM MEMURLARIN ÖRGÜTLENMESİNİ ÖNLEMEYE ÇALIŞTI

Sıkıyönetim bütün halkımıza olduğu gibi memurlara da baskı, zulüm, yokluk getirmiştir. Memurların örgütlenmesini engellemiş, dayanışmasını yok etmeyi amaçlamıştır. Toplantıları, mitingleri, yürüyüşleri engelleyerek memurların demokratik haklarını almak için verdiği mücadelenin karşısına çıkmıştır. Memurlar hakim sınıfların kapıkulları haline getirilmek istenmiştir. Demokrat, yurtsever, ilerici memurların işe girişlerine engel olunmuştur.

Sıkıyönetimin kalkması için tüm memurlar olarak sıkıyönetimin özünde kime hizmet ettiğini açıklamalı, memur örgütleri açıkça tavır almalıdır. Sıkıyönetimin kalkması için yapılacak yürüyüş, miting gibi her eylem desteklenmelidir.

Toprak İşçilerinin Mücade

KÂĞIT ÜZERİNDE KALAN HAKLARIMIZI BİLEĞİMİZİN HAKKIYLA GERÇEKLEŞTİRECEĞİZ

Toprak işçileri, çok ağır baskı ve sömürü altında yarı-köle durumundadır. Bu sayımızda yayınladığımız Toprak - İş Sendikasının altı ay önceki kuruluş bildirisi, tarım işçilerimizin hangi şartlar içinde çalıştığının bir özetini veriyor. Anayasa'ya göre, sendika kurmak, grev ve toplu sözleşme yapmak işçilerin temel haklarındandır. Fakat bu haklar, toprak işçileri için kâğıt üzerinde kalmaktadır. Yıllardan beri bir tarım iş kanunu çıkarmayan iktidarlar, toprakta çalışanların grev, toplu sözleşme ve sendika haklarını çiğnediler. Mücadeleye atılan toprak işçileri, demokratik haklarını her türlü baskıya göğüs gererek gerçekleştiriyorlar. İşçiler, grev ve toplu sözleşme haklarını, sendika hürriyetini bileklerinin hakkıyla kazanıyor.

Türkiye'de demokrasiden, hürriyetten söz eden ağalar, beyler, parababaları, patronlar ve bunların revizyonist yardakçıları, kimseyi aldatamazlar. Hangi demokrasi, hangi hürriyet? Altı ay önce kurulan Toprak - İş Sendikası yöneticilerinin bir ayakları hapisaneden çıkmadı. Hâkim sınıflar, bir yandan zindan, jandarma dipçiği ve karakol dayağı ile toprak işçilerinin örgütlenmesini ezmeye çalışıyorlar. Diğer yandan, revizyonistlere kurdurdukları Tüm - Tor - İş adlı dayıbaşı sendikasıyla, toprak işçilerini bölmeye ve avuçlarının içine almaya çabalıyorlar.

Ama ne yapsalar nafile! Kazma sallayanlar, çapa yapanlar, kürekle hark açanlar, ağalardan, beylerden, patronlardan ve bunların revizyonist yardakçılarından daha güçlüdür. İşçilerin ve köylülerin mücadelesi bu gerçeği ispatlıyacaktır.

MAHKEME BEYLERİN «KÖLE TUTMA ÖZGÜRLÜĞÜNE» HİZMET EDİYOR

Söke'nin toprak beyleri şimdi telâş içindedir. Mesele yalnız Hilmi Fırat'ın meselesi değildir. Fahri Tanmanlar, Ömer Kocaönerler, Özbaşlar, Çelikbeyler, başbaşa vermişler toprak işçilerinin direnişini kırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Hükümet, jandarma, polis bunların emrindedir. Bunlar biliyorlar ki, Sazlıköy'ün üç bin toprak işçisinin başarısı, bütün Söke ovasında çalışanların zaferi olacaktır. Bunlar biliyorlar ki, toprak işçileri yarı-köle gibi çalışmaya boyun eğmeyecektir. Bu sebeple direnişi kırmak için bütün güçlerini seferber ettiler.

Zorbalık bunların eski mesleğidir. Zorbalığın yetmediği yerde yalan - dolana başvuruyor, çeşitli dolaplar çeviriyorlar. Direnişi kıramayınca Toprak - İş yöneticilerini hapse attırdılar. Toprak - İş Genel Başkanı Samil İlter ile arkadaşları Ali Akagündüz, Mustafa Tüfekçi ve Mehmet Ünal Öncül tutuklandılar. Mahkeme, sendika yöneticilerinin «çalışma özgürlüğünü zorla ortadan kaldırdıkları» gerekçesiyle karar veriyor. Önderlerin duruşmalarını izlemeye giden işçiler, mahkeme önünde polislerin gaddarca saldırısına uğruyorlar. Kadın işçiler, çocuk işçiler yerlerde sürükleniyor.

«Çalışma özgürlüğü» perdesi altında beylerin dizginsiz sömürü özgürlüğü, köle tutma özgürlüğü korunuyor. Toprak beyleri, mevcut kanunları dahi ayaklar altına alarak köle tutabilirler, toprak işçilerini en düşük ücretlerle 14 saat çalıştırabilirler, her türlü baskıyı uygulayabilirler, işçiler son olayda görüldüğü gibi dipçikletebilirler. Onlar bütün bunları yapmakta özgür! İşçiler ise, en tabii hakları için mücadele edince, mahkemeler harekete geçiyor, sendikacılar hapse atılıyor.

«Bağımsız mahkemeler», «hâkimlerin tarafsızlığı» bütün bunlar lâfta kalıyor. Kanunlar ve mahkemeler, ağalara, beylere, patronlara hizmet ediyor. Bütün emekciler, bu gerçeği bütün hayatları boyunca görüyorlar.

MÜCADELEMİZDEN DERSLER ÇIKARALIM VE UYANIKLIĞIMIZI KORUYALIM!

Sazlıköylü toprak işçilerinin direnişi şimdilik sona erdi. Bu direnişle işçiler önemli sonuçlar elde ettiler. Her şeyden önce direnerek sendikaları Toprak - İş'in meşruluğunu kabul ettirdiler. Artık bundan böyle ağalar ve dayıbaşılar ücretleri istedikleri gibi ve keyfi bir şekilde tespit edemeyecekler. Ücretler işçilerle ağaların karşılıklı görüşmeleri sonucunda tespit edilecek. Dayıbaşılar aradan çekilecek. Toprak ağaları, yerli toprak işçilerini dışardan işçi ge-

(Devamı 11. Sayfada)

Savcının İddialarına Cevap Vermeye Gittiğimizde Polis Copu ve Dipçik İle Karşılaştık

Yıllardır 35.000 dönüm arazi sahibi Hilmi Fırat'ın tahakküm ve sömürüsü altında inleyen Söke'nin Sazlıköy'ünün tarım işçileri, geçtiğimiz bir hafta boyunca direniş yaptılar. Sazlıköylülerin hiç toprağı yoktur. Bütün halk geçimini toprak işçiliği yaparak sağlar. İş mevsiminde iş bulabilmek de, beylerin teklif ettiği ücretle çalışmalarına bağlıdır. Toprak ağası Hilmi Fırat'ın istediği ücretle çalışmazlarsa, açlıkla karşı karşıya kalırlar. Çünkü Hilmi Fırat, dışardan işçi getirir. Toprak işçileri daha önce de defalarca mücadeleye girişmişler, fakat başarı kazanamamışlardı. Bu senenin başında kurulan Toprak — İş Sendikası, toprak işçilerini çatısı altında topladı. İşçiler, Toprak — İş'in önderliğinde 26.6.1975 günü şu taleplerle direnişe geçtiler:

1. Ücretlerin artırılması,
2. Dayıbaşılığın kalkması,
3. Toprak — İş Sendikasının tanınması,
4. Çalışmada önceliğin Sazlıköylülere tanınması,
5. 8 saatlik işgücü.

AĞALARIN, TOPRAK İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLENMESİNDEN ÖDLERİ KOPUYOR

Hilmi Fırat ve ortakları, mücadelenin daha ilk gününden jandarmayı köylülerin üzerine saldırttılar. Ancak köylülerin ve özellikle kadın işçilerin kararlı davranışı karşısında gerilemek zorunda kaldılar. Ağalar ve onların hizmetindeki polis ve jandarma, toprak işçilerini sendikadan vazgeçirmeye çalıştılar. Ancak toprak işçileri «Temsilcimiz olan Toprak — İş Sendikası tanınmadıkça direnişimiz sürecektir» dediler. Ayrıca Hilmi Fırat, dayıbaşılığın kaldırılmasına da şiddetle karşı çıktı.

Ağalar ve beyler, işçilerin direnişini kırmak için dışardan işçi getirdiler. Ama bu da sökmedi. Çünkü dışardan gelen işçiler, Sazlıların kararlı direnişini görüp, direnişin sebebini öğrenince kendilerini işe getiren dayıbaşılarının bütün çabalarına rağmen hiç bir zorluk çıkarmadan ve sevgi gösterilerinde bulunarak geri dönüyorlardı. Onlar, «Bu bizim de davamızdır» diyerek işçi kardeşliğinin canlı örneğini verdiler ve Sazlıköy'deki direniş zafere ulaşırsa, kendilerinin de derhal Toprak - İş'e birleşeceklerini ifade ettiler.

Hilmi Fırat ve ortakları, haber gönderip sendikadan vazgeçin istediğiniz ücreti verelim dediler. Ama işçiler bu vaadlerin altında kendilerini bölme çabası olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ve şöyle cevap veriyorlardı: «Tek bizim sendikamız kabul edilsin, onunla anlaşma imzalansın, isterse ücretler düşük olsun.»

Ağalar, son çare olarak sendika yöneticilerini tutuklatmayı gördüler. Ama bu silâh da işe yaramadı. Köylülerin birliğini daha da pekiştirdi. Toprak işçileri ve köylüler, devlet kuvvetlerinin ve mahkemelerin ağaların destekçisi olduğunu daha iyi gördüler.

DEMOKRASİ Mİ ZULÜM MÜ

Sazlıköylülerin direnişi sırasında başta Vali Vekili olmak üzere bütün devlet erkânı toprak işçilerine ve onların sendikası Toprak — İş'e karşı ağaların yanında yer aldılar. Toprak işçilerinin örgütlenme hakları olmadığını açıkça iddia ettiler. Toprak işçileri bu durumu görüp, şöyle dediler: «Devlet, Hilmi Fırat'ın ve onun gibilerinin devletidir. Çünkü bizim arkadaşlarımızın tutuklanmasından sonra bizim onların duruşmalarını dinleme hakkımız yok. Biz onları dinlemek ve savcının iddi-

GREV HAKKI
DAYIBAŞILIK KALKS
8 SAATLİK İŞ GÜNÜ
SİGORTA HAKKI
EŞİT İŞE EŞİT ÜCR
İŞ GÜVENLİĞİ

Adres. Çeltikçi Mah. Albaylar cad. no.19/1 -

Toprak İşçilerine Güvene

Toprak - İş Sendikası Genel Başkanı Şam ile Dergimizin hapishanede yaptığı röp

Soru — Direnişe başlamanızın sebepleri nelerdir?

Cevap — Direniş iki amaçla başladı.

1. Genel olarak senelerdir örgütsüz tutularak, büyük toprak beyleri ve ağaları tarafından her türlü ekonomik ve demokratik haklarından yoksun bırakılan 1,5 milyonun üzerindeki tarım işçilerinin de örgütlenince ağaları dize getirip haklarını alabileceklerini göstermek,

2. Sazlıköylüleri baskı altında tutan, bir deste otu bile onlara vermeyen, ölülerine gömülecek yer bırakmayan, istediği zaman Sazlıköylüleri çiftliğine sokan, istemediği zaman sokmayarak 35 bin dönüm toprak üzerinde hükmü ferman olan Hilmi Fırat ağanın otoritesinin tarım işçilerinin birliğiyle nasıl kırılabildiğini göstermek.

Soru — Durum nasıl?

Cevap — Direniş bize şunu öğretti ki, tarım işçileri cesur ve doğru bir önderlik altında her türlü fedakârlığı göze alıp mücadeleye atıl-

maktadır. A
sendikacılar
bırlı bir çalış
lıdırlar. Tarı
leri için çalı
deli denemel
ten sonra, o
«evlâtlarımız
na basmakta
darma dipçi
punu dahi
ler. Sazlılı ta
böyle yapmış
dın tarım
başından b
kararlı, cesu

...esini Bütün Yurda Yayalım!

...yaplamak için vardığımızda polis copu ve jandarma dipçiği ile karşılaştık.»

Duruşmayı izlemeye gelen kadın işçiler polisin saldırısına uğradılar. Başta kadın işçiler olmak üzere toprak işçileri, polisin saldırısına kararlılıkla karşı koydular. Çatışmada birçok kadın işçi yerlerde sürüklendi. Hamile bir kadın işçi çocuğunu düşürdü.

Toprak işçileri diyorlar ki: «Şimdi çok daha iyi kavradık ki, hak verilmez alınır. İlerde daha da kararlı mücadelelere gireceğiz.»

Nasıl 1963 yılında Kavel Kablo Fabrikasında yapılan grev, bütün sanayi işçilerinin mücadelesine ışık tuttuysa, Sazlıköylülerin mücadelesi de bütün toprak işçilerinin mücadelesine ışık tutsun.

Bütün toprak işçileri sizin gerçek sendikanız olan Toprak — İş'de birleşin!

Ağa, sendikayı kabul etmek zorunda kaldı

30 Haziran Pazartesi günü dört sendika yöneticisinin tutuklanmasından sonra Sazlıköylü toprak işçilerinin yılmadığını gören ağa ve adamları 2 Temmuz Çarşamba günü anlaşmaya razı oldular. Bu anlaşmanın kendisi ve özellikle 4. ve 5. mddeleri ile sendika, ağa tarafından tanınmış olmaktadır. Nitekim direnişten sonraki ilk gün işçilerin çok büyük bir kısmı dayıbaşı ile beraber değil, sendika temsilcisi ile beraber işbaşı yapmışlardır. Üçüncü maddeyle toprak ağasının dışardan işçi getirerek ücretleri düşürme imkânı ortadan kalkmaktadır. İşçi ücretleri 50 lira olmuştur ve beşinci madde gereği dayıbaşı bundan pay alamamaktadır. Direniş başladığında Söke ovasında ücretler daha yüksekti ve bunun için sendika daha fazla bir talepte bulunmuştu. Altı gün içinde ovada işlerin azalmasıyla ücretler düşmüş, bu bakımdan işçiler 50 lirayı kabul etmişlerdir. 2. maddede ücretlerin herhafta birisi ağa, birisi devlet ve birisi de köylülerden olmak üzere üç kişi tarafından kararlaştırılacağı belirtilmektedir. Anlaşma aynen şöyledir:

İŞ MUKAVELESİ

Sazlıköy çiftçilerini temsilen, işveren ve sendikayı temsilen aşağıda imzaları bulunan kişiler arasında aşağıdaki şekilde 1975 pamuk çapası sözleşmesi yapılmıştır.

1— İşçi yevmiyesi kadın erkek farkı olmadan 3.7.1975 günü ile 8.7.1975 günlerinde (50 TL.) elli lira olacaktır.

2 — Birinci madde dışındaki tarihlerden sonra her hafta sonu ücret rayici ziraat mühendisi İsmet Kızılyar, Eşref Bozkaya ve Cafer Altay tarafından SÖKE — SARIKEMER ve GÜLLÜ BAHÇE münhakkındaki ücretlerin tetkiki yapılarak bunun ortalaması tespit edilerek ödenecektir. İstisnai bölgelerde zirai zarurete dayanarak münferit kişilerce ödenen istisnai ücret emsal alınamaz.

3 — İşçi tercihan Sazlıköy'den alınacak, dışarıdan fazla işçi getirilmesine ihtiyaç olduğunda ziraat mühendisinin lüzumuna göre getirilecektir.

4 — Sendikalı sendikasız işçi ayrımı yapılmayacak ve tespit edilen ücret net işçinin eline geçecektir.

5 — İşçi, sendika temsilcisiyle, dayıbaşıyla veya serbest olarak işe gitmekte muhtardır. Her halde tespit edilen ücret kendisine ödenecektir.

6 — Hilmi Fırat ve ortaklarının dışında küçük arazi sahipleri dışarıdan işçi getirmekte serbesttir.

Müşahit A. Nuri Kadıköylü (Kaymakam), Toprak — İş Sendikası adına Av. Recep Eser Öztürk (Umumi Vekil), Müşahit İsmet Kızılyar (Ziraat Yük. Müh.), Emniyet Âmiri Cengiz Aybaş, Jandarma Komutanı Engin Has, İşveren Eşref Bozkaya, Sazlıköy Halkı adına Aziz Çelik.

TOPRAK İŞÇİLERİ BÜTÜN HALKIN DESTEĞİNİ BEKLİYOR

Söke ve Sazlıköy'ün toprak işçileri, mücadelelerinin devamı için bütün halkın mali desteğini beklemektedirler. TOPRAK - İŞ Sendikası halkın paraca yardımını sağlamak amacıyla Söke Vakıflar Bankasında bir hesap numarası açmıştır.

VAKIFLAR BANKASI SÖKE ŞUBESİ 20/05057—1

TOPRAK - İŞ YÖNETİCİLERİ DERHAL SERBEST BIRAKILSIN

Mehmet Öncül

Ali Akagünüz

Mustafa Tüfekçi

Şamil İlter

Bütün Demokratik Kuruluşlara Çağrı

Sendikamız TOPRAK - İŞ Yönetim Kurulu üyeleri Şamil İlter (Başkan), Mustafa Tüfekçi, Mehmet Ünal Öncül, Ali Akagündüz 1 Haziran 1975 Salı günü tutuklandılar. Tutuklama gerekçesi, tarım işçilerinin haklı taleplerine önderlik etmeleri ve onların ortak menfaatlerini savunmalarıdır.

Arkadaşların serbest bırakılmasını sağlamak üzere yurt çapında harekete geçelim.

Yurtseverler, demokratlar göreve!

Yaşasın tarım işçilerinin haklı direnişi!

Kahrolsun ağalar!

Kahrolsun zulüm ve zorbalık!

TOPRAK - İŞ Sendikası eski Genel Başkanı
Mehmet Ali ÖZTÜRK

Sendikacıların hapishaneden mesajı

Sazlıköylü yiğit tarım işçisi arkadaşlar,

Birleğinizi bozmak, direnişinizi dağıtmak amacıyla Hilmi Fırat ve ortakları bizleri tutuklattılar.

Ama bizden sonra da direnişinize daha kararlı, daha cesur bir şekilde devam etmeniz, Hilmi Fırat ve ortaklarının amaçlarını boşa çıkarmıştır. Umduklarını bulamamışlardır. Sizlerin bu yiğit direnişiniz hapishanede bizlere büyük bir sevinç verdi. Canımız kurban olsun sizlere. Hepinize kucak dolusu selâm eder, küçüklerin gözlerinden, büyüklerin ellerinden öperiz. Hilmi Fırat'ı dize getirme mücadelenizde başarılar dileriz.

Şamil İlter, Mehmet Ünal,
Mustafa Tüfekçi, Ali Akagündüz.

...ranışlarıyla direnişin başarısını sağlamışlardır. Erkek işçilere örnek olmuşlardır. Onlar bu davranışlarıyla kadını hor gören zihniyete de bir darbe vurmuşlardır. Onlara saygımız sonsuzdur.

Bugün Hilmi Fırat ve ortakları, sendikanın varlığını imza attıkları mukavele ile kabul zorunda kalmıslardır. Bu sonucu, ücretten çok sendikanın varlığını kabul ettirmek isteğini öne geçiren ve bu noktada sonuna kadar direten Sazlılı tarım işçileri sağlamıştır. Tarım işçilerinin sendikal mücadelesi, Sazlılı işçilerin yiğit direnişiyle bir adım daha ilerlemiştir. Direniş başladıktan sonra ovanın diğer köylerinde ve Söke'nin içinde direnme ve sendikaya üye olma isteği uyanmış ve yer yer kendiliğinden küçük çapta direnişler olmuştur. An-

(Devamı 11. Sayfada)

Toprak İşçileri Birleşelim

Sazlıköy'lü toprak işçilerinden elli yaşlarındaki Cafer Altay dergimizin sorularını şöyle cevaplandırdı:

— Anlaşmadan sonra bugünkü duruma ne diyorsunuz?

— Ağa, ilk günden bahane bulmaya çalışıyor. Bugün çıkan on postadan, ikisinden şikâyet gelmiş. Yapmaya çalıştıkları, türlü bahanelerle sendika ile aramızı açmak. Fakat anlaşmayı tanımazlarsa, biz de yine çalışmayız. Güneş balçıkla sıvanmaz, anlaşma ortada, çalışmıyoruz deriz.

— Sendikacıların tutuklanması hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Sanki sendika bizim kendi içimizden çıkmamış gibi hem ilkönce bize, hem de başkalarına sendikayı korkunç bir şey gibi tanıtmaya çalıştılar. Direnişi üç bin kişi yaptı tevkif olan dört sendikacı. Sanki sendikacılar bizi direnişe iple çekti. Bugün sendikayı bıraksak bize günde yüz lira da yevmiye verebilir. Ama, birkaç gün sonra bizi istediği gibi kovar ve açlığa, perişanlığa terkeder. Sendikacıların tevkifi, öküz altında buzağı aramak ve böylece süt sağmak anlamına geliyor.

— Tarım işçilerine söyleyeceğiniz bir şey var mı?

— Şimdi anlaşmaya uyarlarsa haklarımızın bir kısmını aldık. Bu Sazlıköy'ün bir yanı dağlık, orada eşek bile otlamaz diğer tarafı da Menderes. Oradan ötesi hepsi Hilmi Fırat'ın. Köylülere düşen yer yalnız köy sahası. Çalışmaktan başka gelirimiz yok. Birkaç kişinin beş-on dönüm toprağı var. On bir nüfusa on dönüm toprak. Şimdi biz sendikada toplandık. Civar köyler, bütün ova, bütün toprak işçileri birleşirse ağalar bizi istedikleri gibi çalıştıramazlar.

...im
...İlter
...taj

...k devrimci ... vadeli sa... göze alma... çileri kendi... rı uzun va... geçirdik... sarılmakta, ...ve bağırları... ar için jan... ve polis co... islemektedir. ... işçileri bunu ...r. Sazlılı ka... ri direnişin ... gösterdikleri ... disiplinli dav...

İş, Toprak, Hürriyet,

CHP'nin düzenlediği Taksim mitingi büyük bir taleplerini dile getiren

Bu Topuz Kimin Topuzu?

Son CHP mitinginde alanı dürbünle gözleyen CHP ileri gelenlerinden Orhan Birgit bu yuruyor ve mitingi yöneten CHP İstanbul milletvekili Ali Topuz da bazı pankartların yırtılmasını kürsüden emrediyor. Yırtılması istenen pankartlarda şu sloganlar yazılı: «İşgale Nihayet Kıbrıs'a Hürriyet», «NATO'ya Hayır». «Halklara Özgürlük»

... CHP'li görevliler Ali Topuz'un emriyle pankartları zorla almak istiyorlar. Pankartları taşıyan devrimcilerin ise bune cevabı şu oluyor: «Bu pankartları elimizden ne siz alabilirsiniz, ne de polis!» Bunun üzerine CHP'liler işi yumruk atmaya kadar vardırıyorlar ve «NATO'ya Hayır» yazılı pankartı yırtıyorlar.

CHP yöneticilerinin bir kısmı, CHP'nin tek parti saltanatı döneminin alışkanlıklarını devam ettiriyorlar. Bu gibileri, «Demokrasi de, hürriyet de bizim izin verdiğimiz yere kadar; daha fazlasını isteyenlere topuzumuzu indiririz» demeye getiriyorlar.

Ali Topuz, pankartları yırttırmak için bugün partili adamlarını yolluyor. Yarın eline devlet iktidarı geçerse, polisi jandarmayı gönderecek, bu kafayla faşizmin topuzu olacak. niye olmasın?

Bay Orhan Birgit ve Bay Ali Topuz.

Unutmayınız ki, gerçekler sizden daha inatçıdır. Gerçekler, eninde sonunda hükmünü yürütür ve kendini kabul ettirir. Gerçeğin önüne geçmek isteyenler bunu engelleyemezler. Hatta ellerinde dünyanın en büyük silâhları olsa bile. Bundan bir kaç yıl önce yırttırmak istediğiniz sloganlara bugün bizzat CHP'nin yurtsever ve demokratik tabanı sahip çıkıyor. Bugün yırttırmak istediğiniz pankartlara yarın bütün Türkiye halkı sahip çıkacaktır. Çünkü bu pankartlar gerçeğin ta kendisini savunuyor ve halkımızın özgürlük, barış ve bağımsızlık özlemlerini dile getiriyor.

«İşgale Nihayet, Kıbrıs'a hürriyet»

Evet Kıbrıs işgal edilmiştir. Yunanlılar böyle söylüyor diye gerçek değişir mi? Bugün bu gerçeği, dünyanın bütün halkları Türkiye dışındaki hemen bütün devletler savunuyor. Kıbrıs harekâtına yardım eden Kaddafi dahi, iki gün önce aldatılmış olduğunu söylemedi mi?

Kıbrıs'ın işgal edildiğini söylemek, bir cesaret işidir ve derin bir yurtseverlik gerektirir. Yurdumuzun menfaatleri, bu işgale bir an önce son verilmesinde ve askerlerin geri çekilmesindedir. Türkiye'nin gerçek dostlarıyla birleşmesinin yolu budur. Dünyanın ezilen ülke ve halklarıyla sağlam bir dayanışma kurmanın yolu budur. İki süper devletin tahakküm ve yayılma emellerine karşı bağımsızlığımızı kazanma ve korumanın yolu budur.

Hatada direnmek, yurdumuza felâket getirecektir. Onun için, cesur olmak ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını yok eden işgale son vermek gerekir. Ecevit'in konuşmasında sözünü ettiği «cesur adım», Kıbrıs'tan tamamen çekilmek olmalıdır. Ecevit, konuşmasında şöyle diyordu: «Türkiye'nin de, Kıbrıs Türklerinin de, bölge devletlerinin de yararı, Kıbrıs'ın bağımsız, bağlantısız ve bölge için tehlikesiz bir... ülke olmasıdır.» Bu sözün gereğini yerine getirecek olanları yürekten alkışlayacağız. Bağımsız, bağlantısız Kıbrıs'ın gerçekleşmesi için bütün yabancı silahlı güçler Kıbrıs'tan çıkmalıdır. Bir yandan Kıbrıs'ın bağımsız ve bağlantısız olmasından söz etmek, diğer yandan «işgale nihayet» diyen pankartı indirmeye kalkışmak, birbiriyle bağdaşmıyor. CHP yöneticileri sözünün eri olmalı ve hükümetten bekledikleri «cesur adımı» ilkönce kendileri atanilmeli ve özgürlük isteyen halka kaldırdıkları topuzu da yere atmalıdırlar. Bu topuzun çok daha büyük ve ağırı zaten MC hükümetinin elindedir.

«NATO'ya hayır!»

«Nato'ya Hayır!» yazılı pankartı yırttıranlar, bu tutumlarıyla ülkemizin bağımsızlığı hakkındaki düşüncelerini de ortaya koymuş oldular. «NATO'ya Hayır» pankartları taşıyan emekçilerin üzerine CHP görevlilerini saldırtmak, ne yurdumuzun menfaatinedir, ne de CHP tabanının istediği bir eylemdir. Bugün ülkemiz Amerikan emperyalizminin tahakkümü altındadır ve NATO Amerikan emperyalizminin tahakküm aracıdır. NATO'dan çıkmadan bağımsızlıktan söz edilemez. NATO'nun koltukları altında yurtsever olunamaz. Özellikle bugün, Amerikan emperyalistlerinin ülkemizi tamamen teslim almaya çalıştığı şu şartlarda «NATO'ya Hayır» sloganı ve «Bağımsız, Bloksuz Türkiye» sloganları bütün yurtseverlerin haykırmaları ve şerefle yükseltmeleri gereken sloganlardır.

Kürt milliyetinin varlığına gelince... Kürt kavmi, dört bin yıldan beri Doğu Anadolu'da yaşıyor. Buna bütün bir tarih şahitlik ediyor. Açın Avrupa'nın, Amerika'nın ansiklopedilerini. Taksim meydanındaki emekçilere ve halka inanmıyorsanız, oralardan okuyunuz. Daha altı yıl önce Ulus gazetesinde yayınladığımız İnönü'nün Hatıraları'nda şöyle deniyordu:

«BİZ TÜRKLER VE KÜRTLER

«Sevr Muahedesiyle Kürtler, Türkler gibi vatanı tehlikeye maruz gördüler (...) Millî Mücadelenin devamında canla başla beraberlik gösterdiler. Sonra Lozan Muahedesi yapılırken de Kürtler vatansever olarak Türklerle beraber bulunmuşlardır. (...) Hatta biz Lozan'daki konuşmalarımızda, millî davalarımızı «Biz Türkler ve Kürtler» diye bir millet olarak müdafaa ettik ve kabul ettirdik.» (Ulus, 31 Mart 1969)

Bu satırları biz söylemedik. Eski CHP Genel Başkanı İnönü söylüyor. Biz yayınlamadık, sizin partinizin resmî organı olan Ulus gazetesinde altı yıl önce çıktı.

Türkiye halkının emperyalizme karşı birliğini savunmak, inkarcılıkla olmaz. Halkın birliği, onu meydana getiren bütün milliyetlerin varlıklarını tanımak ve millî haklarına saygı göstermekle gerçekleşir. Kürt milliyetinin varlığını ve haklarını inkâr edenler, Türkiye halkını iki süper devletin tahakküm ve yayılma emelleri karşısında zayıf düşürürler.

Türkiye Türklerin ve Kürtlerin ortak yurdudur. Türkiye halkı, iki milliyetten oluşmaktadır. Birlik halkların özgür iradelerine dayandığı zaman sağlamdır. Bir milliyet, diğerini baskı altında tutuyor, onun varlığını dahi tanımıyorsa, birlik ve beraberlik boş bir söz olur. Orada birlik değil, ezen - ezilen ilişkisi vardır.

Biz, iki milliyetin eşit haklara sahip olarak yaşadığı, özgür iradeleriyle birleştiği bir Türkiye'yi savunuyoruz. Böyle bir Türkiye, emperyalistler, özellikle Amerikan ve Sovyet emperyalistleri karşısında güçlüdür. Böyle bir Türkiye'nin her iki milliyetten emekçileri canlarını y u r t l a r ı için seve seve verirler. Çünkü böyle bir Türkiye'nin efendileri emekçilerdir ve milliyetler arasında efendi — köle ilişkisi son bulmuştur.

Türkiye burjuvazisinin yurdumuza yaptığı en büyük kötülüklerden biri de, halklar arasındaki kardeşlik ve güvene ağır darbeler indirmiş olmalarıdır.

Kurtuluş savaşı sırasında, gerçeklerin daha inatçı olduğu ortaya çıkmış, gerçekler kendini kabul ettirmiştir. Kurtuluş savaşının önderleri, «Kürtlerin ırkî, içtimaî ve coğrafî haklarına saygı göstermenin bir zorunluluk olduğunu» söylüyorlardı. **Emperyalistler kovulduktan ve silâhlar duvara asıldıktan sonra bu sözlerin tam tersi uygulandı. Kürtler üzerinde katliamlara** varan ağır bir millî zulüm politikası yürütüldü.

Uygulanan millî zulüm, Türkiye halkının birliğine en büyük zararı vermiş, halklar arasında acısını çok çekeceğimiz derin yaralar açmıştır. Burjuvazi ikide bir «nifak tohumlarından» söz eder. Halklar arasında «nifak tohumlarını» büyük burjuvazi ve toprak ağaları, bizzat uyguladıkları millî baskılarla saçmışlardır ve saçmaya devam ediyorlar. Biz bu yolda Türkeş'in kervanına kimsenin katılmamasını isteriz. Irkçı ve inkârcıların yurdumuza ve halkımıza ne büyük felaketler hazırladıklarını görüyoruz.

Biz emperyalistlere karşı Türkiye'nin her iki milliyetten halkının birliğini savunmanın bugün büyük bir önem taşıdığı inancındayız. Özellikle iki süper devlet arasında bir dünya savaşı kopması ihtimalinin arttığı şartlarda, bu görev daha da önem kazanıyor. İki süper devletin yayılma ve tahakküm emelleri uğruna, halkları nasıl kırdırdıklarını görüyoruz.

Türkiye halklarının emperyalizme, faşizme ve gericiliğe kar

FAŞİSTLERLE REVİZYONİSTLER DERTLEŞİYOR

— Gerede ve Diyarbakır olaylarındaki tertipleri açıkça ortaya çıkan CHP, neden bu kadar hırçınlaşıyor? (YENİDEN MİLLİ MÜCADELE, sayı: 283, 1 Temmuz 1975)

— CHP, MC'nin hiç de erken seçim niyetli olmadığını tespit etmenin hırçınlığı içindedir. (KİTLE, sayı: 64, 30 Haziran 1975, Başyazı)

— ... bu hedefine varmak için her türlü yolu meşru gören Makyavelist bir felsefe içindedir (Y.M. MÜCADELE, aynı sayı aynı yazı)

— Onların özellikle son zamanlarda ısrarla işlemeye çalıştıkları tek nokta var: CHP'nin iktidarının çabuklaştırılması için gereken zorlamaların tahrik edilmesi (KİTLE, aynı sayı, aynı yazı)

— İşte bu felsefe ışığında, CHP'nin kanlı tertiplerden ve bizzat genel başkanının tahriklerinden neyi amaçladığını anlamak kolaylaşır. (Y.M. MÜCADELE, aynı sayı, aynı yazı)

— CHP... erken seçime «zorlayacak» bir takım girişim ve tahriklere yeşil ışık tutan bir davranış içindedir. (KİTLE, aynı sayı, aynı yazı)

— İktidarı alaşağı etme hedefine varmada CHP'nin gözü öylesine dönmüştür ki, yeni 27 Mayıslar için çağrı yapmaktan da geri kalmamaktadır. (Y.M. MÜCADELE, aynı sayı, aynı yazı)

—... sözcülerinden biri yazısını şöyle bitirebiliyordu: «Olur mu böyle olur mu?» Bu «27 Mayıs» sloganı, en bigâne gözleri bile açacak nitelikteydi.

(KİTLE, aynı sayı, aynı yazı)

KALP KALBE KARŞIDIR

Kitle gazetesi, 30 Haziran tarihli sayısında şöyle yazıyor: «MC partileri, ...çok kötü durumda olan ekonomiye krediler yoluyla çözüm bulmak için uğraşmaktadırlar. MC iktidarının bu konuda işi bir hayli zordur.» Brejnev emperyalistleri de bu zorluğu çok iyi anladıkları için MC iktidarına 10 milyar lira tutarında bir kredi vererek durumdan istifadeye çalıştılar.

TSİP revizyonistlerinin hararetli Milliyetçi Cephe taraftarlığının sebeplerinden biri de böylece ortaya çıkmış bulunmaktadır. Brejnev revizyonistleri kredi açarken onların yurdumuzdaki işbirlikçileri elbette boş duracak değillerdi.

Faşizme Nihayet!

anti-faşist gösteri oldu. Devrimciler, halkın sloganları haykırdılar.

şı devrimci birliğini savunuyoruz. Ama şunu bir daha ve açıkça söyleyelim: Biz efendi ve köle arasındaki, ezenle ezilen arasındaki bir birlikten yana değiliz. Biz, iki milliyetin kardeşçe ve eşit olarak birleştiği bir Türkiye istiyoruz. Onun için yaşadığımız tarihi şartlarda şöyle diyoruz: «Ne Amerikan çizmesi, ne Rus çizmesi! Halkların bağımsız ve özgür Türkiyesi!»

DEVRİMCİ SLOGANLARI HAKİM KILALIM

Son CHP mitinginde revizyonistlerin ve onların kuyruğundaki Troçkistlerin faşizmle uzlaşma politikaları bir kere daha açığa çıktı.

Devrimci sloganların atılmasına karşı çıkanlar

Revizyonistler ve revizyonist - Troçkist kırmaları, miting hazırlıkları sırasında «CHP'ni teşhir edelim» diye tutturdular. Bütün meselenin CHP'ni teşhir etmek olduğunu söylediler. Daha geçen sene, CHP'ni işçi sınıfının sözcüsü ilan eden ve halkı reformizmin kuyruğuna takmaya çalışan revizyonistler, CHP'nin faşistlerle mücadele taraftarı olduğu şu sırada birdenbire CHP aleyhtarı kesildiler. Devrimciler ise, bu tutuma karşı çıktılar ve bugün meselenin faşizmi teşhir etmek olduğunu, CHP'ni «teşhir» etmeyi esas hedef alan bir bildiri yayınlamanın yanlış olduğunu belirttiler. Sonunda böyle bir bildiri yayınlanmadı.

Yine revizyonistler ve onların kuyruğundaki Troçkistler, «CHP'nin kuyruğuna takılma» gerekçesiyle en gerici tezleri savundular. «İleri sloganlar atmayalım» dediler. «İşgale Nihayet Kıbrıs'a Hürriyet», «Bağımsız Türkiye», «Halklara Özgürlük» gibi sloganlar atmanın, CHP'nin kuyruğuna takılmak olduğunu ileri sürdüler. Onlara göre, bu ileri sloganları CHP mitinginde atmak, CHP'ni olduğundan ileri gösterir ve CHP'nin güçlenmesine hizmet eder. Bundan ne gibi bir kötülük gelebilir? Bizim istediğimiz, bu sloganların sadece bir avuç azınlık tarafından benimsenmesi değil, bütün halk tarafından benimsenmesidir. Bu sloganları CHP tabanı ve genel olarak CHP benimserse bu, kötü değil, iyi bir şeydir. Tam tersine, bu sloganları atmadan mitingi seyretmek, CHP'nin uzlaşıcılığıyla mücadele etmemek ve onun kuyruğuna takılmaktır. Nitekim bunun böyle olduğunu bilen CHP yöneticileri, bu sloganları ihtiva eden pankartları yırtmaya kalkışmışlardır.

Ama revizyonistler esas olarak, bu sloganların özüne karşıdırlar. Bu gerçeği örtbas etmek için bahaneler ileri sürmektedirler.

Besili bir koyun sürüsü gibi uslu uslu oturmayı öğütleyenler

Miting hazırlıkları sırasında, troçkist tasfiyeciler «Sıkıyönetim Kalksın» sloganının atılmasına karşı çıktılar. Tutumlarını da şöyle açıkladılar: «Sıkıyönetim Kalksın» gibi «Üsler Kaldırılsın» gibi sloganlar reformist sloganlardır. Çünkü bu sloganlarla mevcut gerici iktidardan bazı taleplerde bulunulmaktadır. Oysa biz, gerici iktidarlardan talepte bulunmayız.

Bu keskinliğin ve lâf ebeliğinin altında yatan pasifizmi ve faşizme teslimiyeti bütün devrimciler görmelidirler. Devrimciler, gerici iktidardan bir şey talep etmezmiş. Engels, bundan ta yüzyıl önce, işçilerin iktidardan yerine getirebileceği taleplerde bulunmakla yetinmeyip, aynı zamanda ve özellikle yerine getiremiyeceği taleplerde de bulunmaları gerektiğini belirtmişti. Çünkü burjuvaziyi ve onların iktidarını açığa çıkartmanın başka yolu yoktu.

Bunlara kalırsa, hakim sınıflardan hiç bir şey istenmemeli, mesela işçiler ücret artışı istememeli, sendika hürriyeti, iş güvenliği talep etmemeli. Marks; «Anarşizm ve Anarko Sendikalizm» adlı makalesinde bu görüşte olan pasifistlerle şöyle alay etmişti: «İşçiler, greve de gitmemelidirler. Çünkü ücretlerin arttırılması ya da düşmesini engelleme çabaları ücretlerin tanınması anlamına gelir. Ve bu da işçi sınıfının kurtuluşunun ebedî ilkelerine aykırı düşer!

İşçiler, burjuva devletine karşı politik mücadeleleri sonucunda ancak taviz koparabiliyorlarsa bu, yine ebedî ilkelere aykırı bir biçimde taviz verdikleri, uzlaşma yaptıkları anlamına gelir. Öyleyse, Amerikalı ve İngiliz işçilerin pek kötü bir alışkanlıkla sürdürdükleri barışçı eylemlere dudak bükülmelidir. İşçiler, iş gününün yasal yollardan sınırlandırılması için hiç bir çabada bulunmamalıdırlar. Çünkü bu, kendilerini önceki gibi 14 — 16 saat değil, 10 — 12 saat sömürecek olan patronlarla uzlaşmaktan başka bir şey değildir. Özetleyecek olursak, işçiler kollarını kavuşturup oturmalı, politik ve ekonomik hareketlere zaman harcamamalıdırlar. Bu hareketler onlara ancak günlük sonuçlar sağlayabilir. İşçiler, günlük ihtiyaçlara tiksinerek bakan gerçek dindarlar gibi haykırmalıdırlar: «Sınıfımız çarmıha gerilse de, neslimiz yok olsa da ebedî ilkelere leke düşmeyecektir!.» Cennet yeryüzüne ininceye kadar işçi sınıfı besili bir koyun sürüsü gibi uslu uslu oturmalıdır, hükümetin başına dert olmamalıdır; polisten korkmalı, yasalara saygı duymalıdır. Ve nihayet, gık demeden toplumun yükünü çekmelidir. ...Politikaya kayıtsızlığın havarileri görüşlerini böylesine açık bir şekilde yansıtsalardı ne olurdu?» (1873)

Politikaya kayıtsızlığın havarisi troçkist tesfiyeciler, işte faşizme ve sıkıyönetime karşı böyle bir teslimiyet içindedirler. Onlar, devrimcilerin sıkıyönetimin kalkması için yürüttükleri mücadeleyi engellemeye çalışarak halkı köleliğe boyun eğmeye zorlamaktadırlar.

Devrimci ve demokratik taleplerin ileri sürülmesine karşı çıkanlar bir gerekçe daha öne sürüyorlar. Onlara kalırsa böyle sloganlar atmak, halkta hükümetin bunları yapabileceği gibi bir kanaat uyandıracaktır. Böyleleri, «bu hükümet bunları gerçekleştirebilir mi ki isteyelim?» diyorlar. Demek onlar, «hükümetten bir şey istememe» kabadayılığı altında, hükümetin vereceklerine razı olmayı savunuyorlar. Bunun devrimci siyasetle hiç bir ilgisi yoktur. Bu, sömürü düzeninin ufak tefek değişikliklerle hüküm sürmesine yardımci olan reformcu siyasettir. Hükümetler de kendilerinden yapamayacakları şeyler istenmemesini ve herkesin biraz makul olmasını istemektedirler.

Kahrolsun sahte «Enternasyonalciler»

Miting öncesi hazırlıklar sırasında TSİP revizyonistleri «Bağımsız Türkiye» sloganına da karşı çıktılar. Onlar, «Bağımsız Türkiye» sloganının yanlış olduğunu, bunun yerine «Yaşasın Enternasyonalizm» sloganının atılması gerektiğini söylediler. Ülkemizin bağımsızlığını istemekle enternasyonalist olmak ne zamandan beri çatışan ilkeler oldu? Bunu ilk defa TSİP revizyonistlerinden öğrenmiş olduk. Ama şu bir gerçek: Onların sahte «enternasyonalizmi» ile Türkiye'nin bağımsızlığı çatışmaktadır. Onların sahte «enternasyonalciliği» Sovyet sosyal — emperyalizminin uşaklığını ifade ediyor. Onlar, «Bağımsız Türkiye» sloganına karşı çıkarak, ülkemizin sosyal — emperyalistler tarafından işgalini savunuyorlar.

Gerçek enternasyonalizm, ülkenin bağımsızlığını savunmakla çatışmaz. Tam tersine bu iki ilke, tam bir uyum halindedir. Özellikle bugün, Amerikan emperyalizmine karşı ülkemizin bağımsızlığı için mücadele etmek ve iki süper devlete karşı bağımsızlığımızı ısrarla savunmak yurtseverlik görevimiz olduğu gibi, aynı zamanda enternasyonal görevimizdir de.

Bütün devrimciler ve yurtseverler Sovyet sosyal — emperyalizminin işbirlikçilerine karşı uyanık olmalıdırlar

Katili Keşfedenle.

Miting sırasında küçük bir azınlık, ısrarla «Katil Sermaye» sloganını attı. Bu slogan özellikle «Katil İktidar» ve «Katil Türkeş» sloganlarını bastırmak amacını taşıyordu.

Katilin sermaye olduğunu keşfedenleri takdir etmek gerekir!

Ancak onlara şunu da hatırlatmak gerekir: Sermaye dediğiniz burjuvazi bir bütün değildir. Çeşitli kesimlere ayrılmıştır. Ülkede faşist terör uygulayan, burjuvazinin ve toprak ağalarının en gerici kesimleridir. Sizler, burjuvazinin bütün kesimlerini faşist terörün sorumluları olarak görmekle çok

(Devamı 11. Sayfada)

BİRGİT VE TOPUZ TAĞRIK BUĞRA İLE AYNI KAFADA

Tercüman'ın faşist yazarlarından Tarık Buğra «Miting» başlıklı yazısında şöyle diyor: «O kadar becerikli bir teşkilat, nasıl oluyor da böyle ince bir prova titizliğine rağmen, asıl temsilde, Mao'cu ve —tövbe— Kürtçü dövizlerle ofsayta düşebiliyor?... Mao'cu ve Kürtçü dövizlerin karşısında konuşmaya razı olan sayın Ecevit de kazanmıyor, kaybediyor.»

Anlaşılan Orhan Birgit ve Ali Topuz da aynı görüşteler ki, sözü geçen dövizleri indirtmek istemişlerdi.

Tarık Buğra, Marksist - Leninistlere «Mao'cu» diyor. Milletler arasında eşitlik ve milletlerin kendi kaderlerini tayin ilkesini savunanları ise «Kürtçü» diye adlandırıyor. Fakat bizim üzerinde durmak istediğimiz bu değil. Kazanmak ve kaybetmek meselesi!

12 Mart generallerini ve faşistleşen devlet bürokrasisini mi kazanmak istiyoruz. Yoksa hürriyet ve bağımsızlık isteyen Türkiye halkını mı? Tarık Buğra ve Orhan Birgit'ler birincinin kazanılmasına önem veriyorlar. Aslında Birgit daha da kurnaz Halkın yanında gözükmeye de önem veriyor. Anlayacağınız her iki tarafı da idare ediyor. Ne var ki, bu imkân gittikçe ortadan kalkıyor. Ya halkın safındasın, ya da büyük burjuvazi ve toprak ağalarının söven ve baskıcı devletinin! Ya halkı kazanacaksın, ya da gerici güçleri ve kurumları! Saflar her geçen gün daha açık olarak belirleniyor. Mücadele herkesi safını açık olarak belli etmeye zorlayacaktır. Tarık Buğra'ların yanında yer alanlar bir avuç kalacaktır.

Halkımız faşistlerden hesap soruyor

Revizyonistler sermayeden hesap soruyor

Hindistan'da Sosyal - Emperyalistlerin Desteğinde Faşist Terör

Sovyet İşbirlikçisi Hint Gericileri Halka Karşı Kaldırdıkları Taşı Kendi Ayaklarına Düşüreceklerdir

> ***Bugün Sovyetler Birliği, burjuvazinin diktatörlüğü, büyük burjuvazinin diktatörlüğü, faşist Alman tipinde bir diktatörlük, Hitler tipinde bir diktatörlük altındadır.***
> ***MAO ZEDUNG***

Hindistan'da İndira Gandi yönetimi, Haziran ayının son haftası içinde büyük bir gerici terör kampanyası başlattı. 26 Haziran sabahı 700 kadar muhalefet liderinin tutuklanması, olağanüstü durum ilân edilmesi ve basına sansür konmasıyla başlayan faşist terör, hızla yayıldı. Polise dilediği kimseyi gerekçe göstermeden tutuklama yetkisi verildi. Muhalefet kaynakları, 3 Temmuz gününe kadar 6500 kişinin tutuklanmış olduğunu belirtiyorlardı.

Gandi yönetimi, bu gerici kampanyanın gerekçesi olarak «muhalefetin ülkeyi bölmeye çalıştığını», «Hindistan'ın kamplara ayrılmasından ülke bütünlüğüne göz diken yıkıcı unsurların yararlanacağını», «askerlerin ve işçilerin isyana çağrıldığını, demokrasi kavramına kastedildiğini» ileri sürdü.

Şovyet sosyal - emperyalistlerinin organı Pravda gazetesi, İndira Gandi'nin gerici terörünü övüyor. Bütün ajanslar ve gazeteler, bu terörün bir tek Sovyet işbirlikçisi revizyonist Hindistan «Komünist» Partisine dokunmadığını bildiriyorlar. Devrimciler ise tutuklanıyor ve katlediliyo

İNEY ASYA'DA İSTİLACI OVYET - HİNT İŞBİRLİĞİ

İçerde halk kitlelerine daima terör uygulayan Hindistan hâkim sınıfları, 1950'lerden bu yana gerek ABD emperyalizmine, gerekse Sovyet sosyal — emperyalizmine hizmet eden bir dış politika izlemişlerdir. Ancak bu dış politika, gitgide daha fazla Sovyetler'in nüfuzu altına girmiştir.

1956'daki Sovyet revizyonist 20. Kongresinden sonra, başta Çin ve Arnavutluk olmak üzere bütün ülkelerin Marksist — Leninistlerinin modern revizyonizme karşı mücadeleye giriştikleri şartlarda, Sovyetler Birliği Hindistan'ı gitgide daha fazla desteklemeye başlamıştır. Bundan yararlanan Hint gericileri, ABD'nin de desteğiyle 1959'da Çin'in içişlerine müdahale ettiler. Tibet gericilerinin karşı — devrim teşebbüsünü desteklediler ve Çin'e saldırarak toprak elde etmeye çalıştılar. 9 Eylül 1959'da Sovyet hükûmeti, çatışmalardan «üzüntü» duyduğunu bildiren ve kabahati Çin'de bulan hayasız bir bildiri yayınladı. 1962'de Hint hükûmeti tekrar Halk Çin'ine saldırdı ve ağır bir yenilgiye uğradı. Bunun üzerine bir yandan Hint revizyonistleri Nehru'ya şoven dayanışma telgrafları çekerlerken, öte yandan Kruşçev döneği Çin'e karşı kullanılmak üzere Hindistan'a jet uçakları vermeyi teklif etti.

1971'de Hint gericileri, Sovyet sosyal — emperyalistlerinin tam desteğiyle, Pakistan'ın içişlerine müdahale ettiler. Hint gericileri, Doğu Pakistan halkının Yahya Han yönetimine ve millî zulme karşı mücadelesini asla desteklemediler. Bu mücadelenin devrimci yönde geliştiği bir sırada, Pakistan'ı tamamen bölmek, Doğu Pakistan'daki devrimci mücadeleyi boğmak ve Doğu Pakistan'da Hint ve Sovyet işbirlikçisi bir «Bengladeş» kurdurarak Çin'i kuşatmak için ordularını Doğu Pakistan'a soktular.

1973 — 1975 yıllarında, Hint gericileri bu sefer Himalaya bölgesindeki küçük bir krallık olan Sıkkım'ı ilhak etmeye giriştiler. İlk önce 1973'te Sıkkım'ın başkenti Gangtok'u işgal ettiler. Sonra, Sovyet sosyal — emperyalistlerinin desteğiyle ve sözümona Sıkkım'ı «demokratlaştırma» bahanesiyle, 1974 Temmuzunda Sıkkım'a sahte bir «anayasa» empoze etmeye kalkıştılar. Bu «ana yasa», Hint askerî işgali altındaki Sıkkım'da Hint yetkilileri tarafından hazırlandı ve Sıkkım halkının mukavemeti Hint birlikleri ve polisi tarafından zorla bastırıldıktan sonra Sıkkım'a zorla kabul ettirildi. Bütün bunlar olurken Sovyet TASS ajansı, «ülkede demokratik bir hükûmet kurulmasının önündeki son engelin kaldırıldığından» dem vuruyordu.

Güney Asya'daki yayılma çabalarını sürdüren Hint gericileri, 1975 yılında, uzun zamandan beri Pakistan ile aralarında tartışma konusu olan Keşmir'i de ilhak etmek için yeni bir hamle yaptılar. Referandum yoluyla, kendi kaderini tayin hakkı Birleşmiş Milletler kararlarıyla ve uluslararası anlaşmalarla tanınmış olan Keşmir in «tamamen Hindistan'ın bir iç meselesi» olduğunu ilân ettiler. Böylece Keşmir'i Hindistan'ın bir eyâleti haline getirmek için harekete geçtiler.

Şu son zamanlarda Hint gericileri, Nepal'den kaçarak Hindistan'a sığınmış olan bazı Nepallileri de örgütlemekte, tıpkı bir zamanlar Tibet'e müdahale ettikleri gibi bunlar vasıtasıyla Nepal'e de müdahale etmeye hazırlanmakta, Hint — Çin sınırındaki bu ülkenin bağımsızlığını ortadan kaldırmayı plânlamaktadırlar. Hindistan'a sığınmış olan Tibetli gerici toprak ağaları ve din adamları ise, Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı sabotaj ve casusluk faaliyetlerini Sovyet ve Hint istihbarat servislerinin de desteğiyle buradan yürütmektedirler.

KALDIRDIKLARI TAŞIN ALTINDA KALACAKLAR

Hindistan'daki Sovyet işbirlikçisi faşist diktatörlüğün son teşebbüsleri bizzat Hint gericilerinin kendi felâketleri olacaktır. Karşı — devrimci tertipler peşinde koşan bütün gericiler, kaldırdıkları taşı kendi ayaklarına düşürmeye mahkumdurlar. İndira Gandi'nin tutuklamaları, Hindistan halkının muhalefetini bastıramamıştır. 56 milyon nüfuslu Bihar eyâletinde, 27 milyon nüfuslu Gucerat eyâletinde, Andra Pradeş'te ve ülkenin daha birçok yerinde, yüzbinlerce insan hükümete karşı gösteriler düzenlemekte, polisle çatışmaktadır. Hatta birçok yerde bizzat eyalet kuvvetleri Yeni Delhi'deki federal hükûmetin talimatlarına uymayı reddetmektedirler.

Hindistan'daki son olaylar bütün devrimciler için uyarıcı olmalıdır. Dünya halklarının mücadelesi karşısında darbeler yiyen, Hindiçini'de ağır yenilgilere uğrayan, Batı Avrupa ülkelerinin iktisadî rekabeti karşısında zayıflayan ABD emperyalizmi, dünyanın her yerinde geri çekilmektedir. Buna karşılık Sovyet sosyal — emperyalistleri her yerde ABD'nin boşalttığı yerleri elde etmeye heveslenmekte, ABD — Sovyet kuvvet dengesinin değişmesine bağlı olarak nüfuz alanlarının da yeniden paylaşılmasını talep etmektedirler. Sovyetler Birliği çeşitli ülkelerde darbeler tezgâhlamakta, baskı, denetim ve istilâ çabalarını yoğunlaştırmaktadırlar. 1968'de Çekoslovakya'nın istilâsı, Sudan'da Numeyri'ye karşı girişilen başarısız darbe teşebbüsü, Orta Doğuya müdahale çabalarının artırılması, Afganistan'daki darbe, Hindistan'ın yayılmacı siyasetinin desteklenmesi, Kamboçya'da Lon Nol rejiminin desteklenmesi, Batı Avrupa'nın istilâsı hazırlıklarının yoğunlaştırılması gibi olaylar, bu durumu açıkça göstermektedir. Bugün iki emperyalist süper devlet arasındaki mücadelede yeniden paylaşım talebi esas olarak Sovyetler'den gelmektedir, esas saldırgan durumuna geçen Sovyetler'dir ve her şey onların üçüncü bir dünya savaşında Hitler'in rolünü oynamaya hazırlandıklarını göstermektedir.

İndira Gandi'nin gerici terörü, Sovyetler'in Güney Asya siyaseti ve Hint revizyonistlerinin tutumu, ülkemizdeki bütün devrimciler ve yurtseverler, bütün Türkiye hakkı için de bir uyarı olmalıdır. Ülkemizdeki TKP, TİP ve TSİP revizyonistleri, Sovyet sosyal — emperyalizminin işbirlikçisidirler. Onlar Sovyetlerin başını çektiği sosyal — emperyalist kampı, «dünya sosyalist sistemi» olarak ilân ediyorlar. Sovyet sosyal — emperyalizminin yayılma çabalarını, «sosyalizmin yayılması» diye yutturmak istiyorlar. Bugün ülkemizdeki revizyonistler, dünyadaki bütün gelişmeleri Sovyet efendilerinin menfaatleri açısından gördüklerini, «her şeyden önce dünya sosyalist sistemini» tanıdıklarını ilân ediyorlar. Onlar, bir ülkenin «devrimciliğinin derecesini», «dünya sosyalist sistemiyle olan bağlarıyla» ölçtüklerini belirtiyorlar. (Kitle, sayı: 64, 30 Haziran 1975, S. 11) Yani bağımsızlık mücadelesine ihanet ederek, Sovyetler'in yarı — sömürgesi haline gelmemiz için çalıştıklarını itiraf ediyorlar!

Revizyonistler dergimizin daha şimdiden attığı «NATO ve Varşova Paktları Dışında, Bağımsız ve Bloksuz Türkiye» sloganına karşı çıkarak maskelerini düşürmüşlerdir.

Güneş balçıkla sıvanamaz. Sayısız olgu, iki süper devletin bugün dünya halklarının baş düşmanı olduğunu, ABD emperyalistleri gibi Sovyet sosyal — emperyalistlerinin de yıkılmaya mahkûm olduğunu göstermektedir. Sovyetler'in revizyonist işbirlikçileri de bu yıkılışın altında kalacaklardır. Onların güvendiği dağlara kar yağacak, iki süper devlete karşı halkların bağımsızlık davası muzaffer olacaktır.

SOVYET SOSYAL - EMPERYALİSTLERİ HİNDİSTAN'I NASIL SÖMÜRÜYORLAR?

Bilindiği gibi Hindistan'da geniş bir devlet sektörü bulunmaktadır. Bu sektör Sovyet işbirlikçisi bürokrat-komprador burjuvazinin yönetimi altındadır. Sovyetler uzun zamandan beri verdikleri krediler ve yaptıkları yatırımlarla, Hindistan ekonomisinin kömür, demir-çelik, petrol gibi en kilit kesimlerini hâkimiyetleri altına almışlardır. Hindistan'ın Sovyetler'e olan borcu yüz milyarı bulmakta. Hint devlet sektöründen Sovyetler'e her yıl yüz milyon rupilik faiz ve kâr transferi yapılmaktadır. Öte yandan Amerikan işbirlikçisi büyük burjuvazi esas olarak özel sektörde yoğunlaşmış bulunmaktadır. Kongre Partisi'nin yönetimi altındaki Hindistan'da devlet sektörü ile özel sektör arasındaki mücadele, büyük burjuvazinin Sovyet işbirlikçisi kesimi ile Amerikan işbirlikçisi kesimi arasındaki mücadeledir. Bu bakımdan İndira Gandi yönetiminin geçen yıllarda giriştiği devletleştirmeler gibi son ilân ettiği tedbirler de ülke ekonomisi üzerindeki Sovyet nüfuzunu pekiştirmeye Hindistan'ı tamamen Sovyetler'in yarı-sömürgesi haline getirmeye yönelmektedir. Sovyetler'in Hindistan üzerindeki sömürü sistemi, bürokrat burjuvazinin yönetimindeki devlet sektörünü temel almaktadır. Sovyetler yardım adı altında verdikleri kredilerle bu sektörü avuçları içine almışlardır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, 1973 ortalarında Hindistan makine sanayisinin yüzde 80'ini, elektrikli araçlar sanayisinin yüzde 60'mı ellerinde bulunduruyorlardı. Bizzat Sovyet basınında yayınlanan bu rakamlar makine ve elektrikli araçlar sanayilerinin toplam yatırım hacmi içindeki Sovyet yatırımının payını göstermektedir. Gene bu yatırımları sayesinde Sovyetler, Hindistan toplam elektrik üretiminin yüzde 75'ini, petrol üretiminin yüzde 80'ini, alüminyum üretiminin yüzde 25'ini denetimlerinde bulundurmaktadırlar.

Bunun yanısıra Sovyetler, gene devlet sektörü vasıtasıyla, Hindistan'ın bütün silâh sanayisine hâkimdirler. Bütün uçak, tank, füze yapım ve onarımı onların elindedir.

Sovyetler, Hindistan'da yıllardan beri MİG—21 imâl ettikleri gibi, bu ülkeye daha 1973'te son model MİG—25'lerden bol miktarda vermişlerdir.

Sermaye ihracı ve devlet sektöründe yapılan yatırımlar yoluyla sömürünün yanısıra Sovyetler, krediler ve eşitolmayan mübadele yoluyla da sömürüye başvurmaktadırlar. Tıpkı ABD emperyalistleri gibi Sovyetler de faizle borç vermekte, üstelik kendilerinden borç alan ülkeleri habire taksitlerini ödemeleri için sıkıştırmakta, bu yolla yeni yeni imtiyazlar elde etmeye çalışmaktadırlar. Meselâ Hindistan, sadece 1971-1972 yılında Sovyetler Birliği'ne 400 milyon rubleden fazla borçlanmış, bu borcun faiz ve taksidini ödeyebilmek için 1973'te yeniden 200 milyon ruble borç talep etmiştir. Bu durumda Hindistan-Sovyetler Birliği'ne yaptığı ihracattan aldığı vergiyi (dolayısıyla bu ihracatın fiyatlarını) yüzde 10—20 oranında düşürmeyi kabul etmek zorunda kalmıştır.

TOPRAK - İŞ Genel Başkanı : Toprak İşçilerine Güvenelim

(Baştarafı Orta Sayfada)

cak sendikanın kadroları, sayıca yetersiz olduğundan dolayı, bu gelişmeyi anında değerlendirememiştir.

Bugünkü durumda en önemli nokta, mücadelede insiyatifi uzlaşmacı unsurlara kaptırmamaktır. Her safhada mutlak surette tarım işçilerine dayanılmalı ,onlara sorumluluk verilmelidir.

Soru — Tarım işçilerinin meseleleri nelerdir? İşçilerin talepleri?

Cevap — En temel meseleler şunlardır:

1. Tarım İş Kanununun çıkarılarak grev ve toplu sözleşme, sigorta ve emeklilik hakkının sağlanması.

2. Dayıbaşılığın kaldırılması.

3. İş güvenliğinin sağlanmasıdır.

Soru — Vali, kaymakam, jandarma komutanı ve diğer ilgililerin tutumu ne oldu?

Cevap — Vali vekili ve emniyet müdürü direnişin ilk gününden başlayarak sonuna kadar tamamiyle işçinin karşısında, Hilmi Fırat'ın yanında yer almışlardır. Direnişin zorla bastırılması için her gayreti göstermişlerdir. Kaymakam ücret isteğini önplâna çıkararak sendikanın kabul edilmesi isteğini arka plâna atarak durumu yatıştırmaya çalışmıştır. Jandarma ilk gün direniş yerindeki işçilere korkutucu sözler sarfederek direnişi dağıtmaya çalıştı. Ancak baskılar karşısında işçilerin kararlılığı daha da artınca gerilemek zorunda kaldılar.

Soru — Türkiye'nin bugünkü siyasi durumu hakkındaki düşünceniz?

Cevap — Türkiye bugün; işçilerin, köylülerin, yurtsever öğretmen, öğrenci ve aydınların her türlü hak ve özgürlüklerinin ayaklar altında ezildiği, halk düşmanı M.C. iktidarı altında emperyalizme iyice bağlanan bir ülkedir.

Bunun üstesinden gelmenin bir tek yolu vardır. Halkı teşkilâtlayıp kitleler halinde halk düşmanlarına karşı harekete geçirmektir.

Yurdumuzu Amerika'nın NATO'nun elinden çekip almanın, bloksuz ve bağımsız Türkiye'yi yaratmanın, yurdumuzun dört bucağında demokrasiyi kurmanın volu budur.

Toprak—İş sendikasının 5 şubat 1975 günü düzenlediği basın toplantısından.

YETSİN ARTIK BU KÖLELİK!

(Baştarafı 12. Sayfada)

yun eğme teorileri yanlıştır. Biz aktif bir şekilde mücadeleden yanayız. Bütün anti-faşist güçler belli ilkeler üzerinde birleşmeli ve faşizme karşı mücadele etmelidirler. Bütün işçi sınıfını faşizme karşı aktif mücadeleye çağırıyoruz...

Bugün dünyada büyük bir bunalım vardır. Üçüncü bir dünya savaşı tehlikesi vardır. ABD emperyalizmi Orta Doğu'ya saldıracağını açıkça ilân ediyor. Esasen iki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği, dünyayı hegemonyaları altına almak için amansız bir mücadele veriyorlar. ABD Arap halklarına karşı Türkiye'yi bir jandarma gücü olarak kullanmak istiyor. Buna karşı uyanık olmalı ve Arap halkları ile birleşmeliyiz. Bizim yerimiz yağmacı ABD emperyalistlerinin yanı değil, meşru hakları için mücadele eden Arap halklarının yanıdır.

12 Mart "Sosyalistleri" MC Fasistlerinin Safında

(Baştarafı 3. Sayfada)

tarı gerici güçlerin yanındadır. ABD işbirlikçilerinden tek farkları, ABD çizmesi yerine, sosyal-emperyalistlerin çizmesi altına girmeyi savunmalarıdır. Bütün korkuları, halkın mücadelesinin güçlenmesi ve emekçi yığınların Türkiye'nin kaderine hükmetmesidir. Çünkü biliyorlar ki, işçi ve köylülerin güçlenmesi, sosyal-emperyalistlerin himayesinde kurmak istedikleri sosyal-faşist diktatörlükler' için en büyük engeldir. Biliyorlar ki, halkın demokratik diktatörlüğü, Türkiye'de ne Amerikan çizmesine ne de Rus çizmesine izin vermiyecektir!

Dünya proletaryasının büyük ustası Lenin ısrarla şunu savunmuştur: EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ. Bu öğreti, bugün çok daha büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü revizyonizmin merkezi, dünya halklarının iki büyük düşmanından biri olan Sovyet sosyal-emperyalistleridir.

ABD emperyalistlerine ve onların faşist işbirlikçilerine karşı mücadele ederken, revizyonizme karşı mücadele etmek zorunludur. Çünkü TSİP ve TİP elebaşıları halkın mücadelesini bastırmak noktasında Milliyetçi Cephe faşistleri ile elbirliği halindedir. Diğer yandan, bu revizyonistler, Türkiye'yi komplolar tezgâhlıyarak Yeni Çarların tahakkümü altına sokma amacını güdüyorlar. Halkın bir koyun sürüsü gibi zulme boyun eğmesini ve bir köle olarak kalmasını istiyorlar. Halkın yeni efendilerine itaat etmesi için bunu şart görüyorlar.

Her iki sebeple de, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi revizyonizme karşı mücadele ile birleştirmek zorunludur. Proleter devrimcileri, Lenin'in öğretisini kararlılıkla uygulayacaklardır.

Halkımızın, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi revizyonizmi de çiğneyerek ilerliyecektir.

Emekçi halk yığınlarını, faşizme karşı olan herkesi kararlı olarak mücadeleye seferber edelim.

Faşizme karşı da, revizyonizme karşı da tek güveneceğimiz güç, eli nasırlı halk yığınlarıdır.

İş, Toprak, Hürriyet, Faşizme Nihayet!

(Baştarafı 9. Sayfada)

sekter bir hata işliyorsunuz. Ama aslında sloganınız en sağcı bir ideolojinin yansımasından başka bir şey değildir. Çünkü siz reformculuğu ve CHP'ni sermayenin yani burjuvazinin dışında görüyorsunuz. Sermaye olarak sadece Türkeş'i görüyorsunuz.

Aslında bu sloganınız esas olarak halkın somut düşmanlarını, yani faşist katilleri ve onların iktidarlarını gözlerden saklamak, halkın anti - faşist mücadelesinin önünü karartmak amacını güdüyor.

Yine miting sırasında bazı kişiler «Kahrolsun Oligarşik Dikta» yazılı pankartlar taşıdılar. Bu pankartların yanlış bir sloganı ihtiva ettiğini belirtmeliyiz. Çünkü «oligarşik dikta» sloganı halka hitab etmiyor. Tam tersine, halkın somut anti — faşist sloganlarını bastırmak amacını güdüyor

Teori slogan olamaz. Sloganlar halkın pratik mücadele hedeflerini ihtiva etmelidir. Küçük bir azınlığın özel istekleri ve görüşleri de slogan olamaz. Sloganlar en geniş kitleler tarafından kavranan ve onları somut hedefler etrafında mücadeleye sevkeden araçlar olmalıdır.

«Oligarşik dikta» sloganı, faşist diktatörlüğü örtbas ediyor ve hakim sınıflar arasındaki çelişkileri inkar eden bir ideolojiye hizmet ediyor.

Bu sloganların hepsi devrimciler tarafından reddedilmelidir.

Doğru sloganları hâkim kılalım

Bugünün doğru sloganları şunlardır:

«Bağımsız Türkiye», «İş Toprak Hürriyet. Faşizme Nihayet» «Kahrolsun Faşistler», «Katil İktidar», «Katil Türkeş», «İşgale Nihayet, Kıbrıs'a Hürriyet», «Kahrolsun Amerika» «Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi ve Sovyet Sosyal — Emperyalizmi», «Halklara Özgürlük», «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Ne Amerikan Ne Rus Çizmesi, Emekçilerin Bağımsız Türkiyesi», «Köylüye Toprak Herkese İş» «İşçi Köylü Elele Halk Cephesinde», «Bloksuz Türkiye», «NATO'ya Hayır» «Kürt Halkı Üzerindeki Irkçı Baskılara Son» «Kahrolsun Iki Süper Devlet»

Kağıt Üzerinde Kalan Haklarınızı Bileğimizin Hakkıyla Gerçekleştireceğiz

(Baştarafı Orta Sayfada)

tirmekle tehdit edemeyecekler.

Bu direnişle Sazlıköy'ün toprak işçileri bütün civar işçilerine ve bütün Türkiye'nin toprak işçilerine örnek oldular. Gördüler ve gösterdiler ki, işçiler birlik olup mücadele ederlerse, zalim ağalar ve onların arkasındaki devlet güçleri geriletilebilir ve haklar elde edilebilir. Hak verilmez alınır.

Beylerin, ağaların polisi, jandarması, hapisaneleri varsa, toprak işçilerinin yenilmez mücadele azimleri, her gün güçlenen birlik ve dayanışmaları var. Hepsinden önemlisi, toprak, hürriyet ve bağımsızlık isteyen milyonlarla Türkiye halkının desteği var.

Söke'nin toprak işçileri şu konuda da uyanık olmalıdırlar: Toprak beyleri ve ağalar, mücadele karşısında gerilerler, ama ilk fırsatta verilen hakları yeniden geri almak için harekete geçerler. İşçileri bölmeye çalışır, önderlerine baskı uygularlar ve böylece eski durumu yeniden yaratmaya çalışırlar. Bütün bu ağa - bey oyunlarına karşı uyanık olmalı, birliğimizi daha da pekiştirmeli ve sendikamızın etrafında demirden bir yumruk gibi birleşmeliyiz.

Toprak işçilerinin mücadelesini, Çukurova'ya, Trakya'ya, Ege'ye, bütün yurda yayalım.

Sökeli toprak işçilerinin haklı mücadelesini bütün yurtta destekleyelim.

Yeni mücadelelere hazır olalım.

[illegible]

lan baskılara karşı çıkmalıdır. Hapse atılan sendikacılara hürriyet!

İşçi kuruluşları, demokratik ve devrimci örgütler olarak toprak işçileriyle dayanışmamızı bütün halka açıklayalım.

Tarım - İş Kanunu çıkmalıdır. Toprak işçilerinin grev, toplu sözleşme ve sendika hakları kanunla güvence altına alınmalıdır. Toprak işçilerinin insanca yaşama hakları ve bütün sosyal hak ve güvenlikleri kanunla sağlanmalıdır.

Demokratik haklar için verdiğimiz bu mücadeleyi, devrimci mücadele ile birleştirelim. İşçi sınıfımız, bütün toprak işçilerini, bütün köylüleri devrim bayrağı altına çağırıyor.

Hilmi Fırat gibi beylerin, ağaların, tefecilerin ve büyük patronların iktidarına son vermeden, gerçek kurtuluşa ulaşamayız.

Her türlü zulüm ve sömürüyü nasırlı ellerimizle yıkacağız. Türkiye'de demokrasiyi nasırlı ellerimizle kuracağız.

Bizi köle gibi çalıştıran çizmeli - kamçılı efendilerin hâkimiyetine son!

Çalışan milyonlarla halk bu yurdun efendisi olacaktır!

Toprak beylerinin ve ağaların topraklarına tazminatsız olarak el konmalıdır!

Toprak işleyenin, su kullananındır!

İş, toprak, hürriyet!

Köleliğe nihayet!

OKUYUCULARIMIZA

Derginin teknik işleriyle ilgilenen arkadaşımız faşist komandoların saldırısına uğramış ve dövülmüştür. Bu sebepten 12. sayıda bazı önemli karışıklıklar oldu. Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi başlığını taşıyan kitap tanıtması yazısındaki şu hatayı düzelterek yeniden okumanızı rica ederiz:

İlk sütunun «Bugün ülkemizde revizyonistler ve Troçkistler» diye başlayan son iki paragrafı ve ikinci sütundaki «Başkan Mao bu ilkeyi şöyle açıkladı» diye başlayan birinci paragraf yazının sonuna gelecek.

Ayrıca Sıkıyönetimle ilgili röportajlar bazı aksaklıklardan dolayı elimize geç geldi ve birçoğu geçen sayıda basılamadı. Bu sayıdan itibaren sırasıyla basmaya devam edeceğiz.

İşçilerden, köylülerden ve bütün okuyucularımızdan Halk Postası sütununa birçok mektup gelmektedir. Yer darlığından dolayı bu mektupların basılması gecikmektedir. Ancak bütün mektuplar sırasıyla basılacaktır.

YETSİN ARTIK BU KÖLELİK!

TOPRAK - İŞ SENDİKASI KURULUŞ BİLDİRİSİ

Kardeşler!

Yazın sıcağında çapa sallayanlar, kanal açanlar, cetvel yapanlar, gece karanlığında tütün kıranlar, ormanlarda balta sallayanlar! Sözümüz sizedir. Duyun, duyurun, bilin, bildirin ki, toprakta çalışan bütün işçilerin haklarını arayacak birlik kurulmuştur. Bu birliğin adı TOPRAK - İŞ SENDİKASI'dır. Yurdumuzda bizim gibi toprakta calışan bir milyona yakın işçi vardır. Bizlere yıllarca kimse sahip çıkmadı. Zenginlerin tarlalarında gün doğandan gün batana kadar yok pahasına çalışıyoruz. Pamuğu toplayan biz, çapayı yapan biz, tütünü kıran biz ama parayı vuran zenginler. Artık bu gidişe bir dur diyelim, haklarımızı arayalım. Haklarımızı aramak için birlik olmak gerekir. Bütün köylerde ve şehirlerde toprakta çalışanlar birlik olalım.

İşte TOPRAK - İŞ SENDİKASI tarımda çalışan bütün işçileri, bir çatı altında toplamak için kuruldu. Bizim haklarımızı sonuna kadar savunmak için kuruldu.

Kardeşler! TOPRAK - İŞ SENDİKASI toprakta çalışanlar için şunları istiyor:

1 — ÜCRETLER TOPRAK İŞÇİLERİNİN TEMSİLCİSİ TOPRAK - İŞ SENDİKASIYLA PATRONLAR ARASINDA, İŞÇİLERİN DE KATILACAĞI TOPLU İŞ SÖZLESMESİYLE TESPİT EDİLMELİDİR. Ağaların, patronların ve onların temsilcisi olan Ziraat Odalarının ücretleri istedikleri gibi tesbit etmelerine son verilsin, ücretlerin tesbitinde işçilere söz hakkı tanınsın.

2— GREV HAKKI İSTİYORUZ. Şehirlerdeki fabrikalarda, işçi kardeşlerimiz, hep birden aynı anda işi bırakırlar. Hakları verilinceye kadar fabrikada çalışmazlar, başkasını da çalıştırmazlar. Bu kanunî bir haktır. Şehirdeki kardeşlerimiz direnerek bu hakkı aldılar. Biz de grev hakkını söke söke alacağız. Grev, ağalara karşı bizim en güçlü silâhımızdır.

3 — 8 SAATLİK İŞGÜNÜ İSTİYORUZ. Gün doğumundan gün batımına kadar çalışmaya paydos!

4 — TOPRAKTA ÇALIŞANLARA DA SİGORTA HAKKI TANINSIN. İşçilerin doktor, ilâç gibi sağlık hizmetleri sağlanmalıdır. Patronlar payına düşen sigorta pirimlerini ödemelidir. Tarım işçisi belli bir yaşa gelince emekliye ayrılmalı, kendisine sigortadan maaş bağlanmalıdır.

5 — İŞGÜVENLİĞİ ve SENDİKA HAKKI İSTİYORUZ. İşçilerin serbestçe sendikada örgütlenmeleri sağlanmalıdır. Patron işçileri istediği zaman işten atamasın. Çalışırken yaralanan, hastalanan işçiler yövmiyelerini tedavi süresince alsınlar. İşçiler işyerine emniyetli vasıta ile getirilsin. Açık kamyon ve traktör römorku yerine kapalı vasıta en emniyetlisidir.

6 — DAYIBAŞILIK KALKSIN. Dayıbaşılar, toprak agasının dışında ayrıca bizi sömürmektedir. Çalışmadan, sırtımızdan para kazanmaktadırlar. Dayıbaşılık kalkmalı, yerine sendika geçmelidir

7 — ÇARDAK ve ÇADIR YERİNE SIHHİ EV İSTİYORUZ. Özellikle dışardan gelen işçiler çardak ve çadırlarda sivrisinek ve pisliğin içinde barınmaktadır. Birçok yerde yerli işçiler ahıra benzer yerlerde yaşamaktadırlar. İnsanca yaşayacağımız ev istiyoruz..

8 — AYNI İŞİ YAPAN KADIN VE ÇOCUK İŞÇİLERE DE ERKEKLER KADAR ÜCRET VERİLSİN. EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET.

9 — DAYAK, ANGARYA, KÜFÜR ve HAKARETE SON VERİLSİN.

10 — İŞÇİLERİN ÇALIŞTIKLARI GÜNLERİN ÖĞLE YEMEĞİ PARASI VERİLSİN.

Kardeşler:

Patronear, yabandan gelen işçilerle yerli işçilerin, Türk işçilerle Kürt işçilerin arasını açmak, ikilik yaratmak istiyorlar. Bu oyuna gelmeyelim. Yabandan gelen işçilerle yerli işçiler TOPRAK - İŞ çatısı altında birleşmelidirler. Bütün işçilerin kaderi ortaktır. Yerli - yabancı, Türk - Kürt ayrımına son verelim. İkilik çıkması bizim zararımızadır. Birlik olmak bizim menfaatimizedir.

Kardeşler!

Yurdumuzda ağaların ve patronların zorbalık düzeni olan faşizm hüküm sürmektedir. Fasizm halkımıza yokluk ve sefalet getirdi, işsizlik ve pahalılık getirdi. Faşistler, tarım işçilerinin ve yoksul köylülerin en tabii hakları için giriştikleri mücadeleyi zulümle bastırıyorlar. TOPRAK - İŞ Sendikası, her türlü haksızlığın, sömürü ve zulmün karşısındadır. Faşizme karşı olan milyonlarca tarım işçisi TOPRAK - İŞ'te birleşelim. Her yerde sendikamızın şubesini açalım. Sendikamıza üye kaydedelim. Bütün işçi kardeşlerimizi sendikamızın catısı altında toplayalım. Sendikamızın çalışmalarına var gücümüzle katılalım. O zaman haklarımızı söke söke alacağız.

KAHROLSUN DOMUZ BURUNLU, AYI GÖBEKLİ AĞALAR!

KAHROLSUN FAKİRE ZULMEDEN FAŞİZM!

YAŞASIN 8 SAATLİK İŞGÜNÜ!

YAŞASIN GREV HAKKI!

YAŞASIN HÜRRİYET!

YAŞASIN TOPRAK - İŞ SENDİKASI!

REVİZYONİZM EMEKÇİLERİN AYAKLARI ALTINDA EZİLECEK!

TSİP revizyonistlerinin Tüm — Tor — İş sendikacıları, Toprak — İş Sendikasının mücadelesi için bir kaç hafta önce şöyle diyordu: «Toprak — İş baskılara göğüs gerip çalışmasını sürdürsün. Sonunda bu çalışmadan biz yararlanacağız.»

Revizyonistlerin istediği gibi, Toprak — İş baskılara göğüs gererek mücadelesini sürdürdü, bir ayağı hapisten ve karakoldan çıkmadı, Sazlıköy direnişini yürüttü ve şimdi de sendikanın dört yöneticisi hapiste. Faşizm yardakçısı revizyonistlerin bütün umudu, faşizmin devrimcileri ezmesi ve meydanı kendileri için temizlemesinde! Malum ya 12 Mart'tan beri buna alıştılar.

Ama çok fena yanılıyorlar. Emekçi halk güçlü bir uyanış içindedir. Emekçi yığınların her mücadelesi, faşistlerle birlikte revizyonistlere de ağır darbeler indiriyor. Meydanlar revizyonistlere kalmayacaktır. Çünkü meydanları kazma ve kürekleriyle toprak işçileri dolduruyor.

Revizyonizm, faşizmin üzerine yürüyen emekçilerin ayakları altında ezilecektir.

AMELENİN HAYAT VE İŞ GÜVENLİĞİNİ HİÇE SAYANLARIN HAKİMİYETİNE, BASKISINA KARŞI OLDUĞUM İÇİN BURADA BULUNMAKTAYIM

«Sekiz yaşındaki çocuğu, yetmiş yaşındaki dedeyi, nineyi, hamile kadını, eli kınalı gelini, otuz beş derece güneşin altında gün boyunca bir ekmek parasına çalıştıranlara, amelenin hayat ve iş güvenliğini hiçe sayanların hakimiyetine, baskısına karşı olduğum için burada bulunmaktayım. 60 — 70 haneyi amele olarak getirip, bir hayvan damında yatıran, onları köle gibi çalıştıran toprak ağalarının zulmüne, baskısına karşı olduğum için burada, sanık sandalyesinde bulunmaktayım. Topraksız ve yoksul köylünün senelik geliri olan 1000 — 2000 lirayı bir gecede harcayan sömürücü zalimlere karşı olduğumdan buradayım. Köylüye yüzde 50 faizle para veren, ürettiği malını emen, onu yoksulluğa sürükleyen sahtekâr tefeci tüccara karşı olduğumdan buradayım.»

Toprak — İş Sendikası Eski Genel Başkanı Mehmet Ali Öztürk'ün TİİKP Davasındaki Dilekçesinden
Şubat 1973

HAZIR YİYİCİ ASALAKLARIN SIRTIMIZDAN KEYİF SÜRMESİNE SON!

ARKADAŞLAR,

URFA'dan, VAN'dan, AĞRI'dan KARS'dan, MARAŞ'dan, MUŞ'dan, topraksızlık ve yoksulluk nedeniyle yurdun hangi köşesinden gelmiş olursak olalım, SÖKE, AYDIN, ÖDEMİŞ, TİRE, AKHİSAR, TURGUTLU ovalarında oturan tarım işçileri ile yoksul köylülerle dertlerimiz bir, menfaatlerimiz ortaktır. Yerlimiz de dışardan gelenimiz de büyük toprak sahipleri tarafından sömürülmekte, horlanmaktayız. Yerli olanımız da yerli olmayanımız da ücretimizin bir kısmını dayıbaşılara kaptırmaktayız. Kısacası bir tarım işçisi arkadaşımızın dediği gibi; Yıllardır bağrımızı bitler, emeğimizi itler yemekte. Yerli ve yabancı işçiler olarak elele olmanın zamanı geldi. Elele, omuz omuza vererek hareket etmez, sıkı bir şekilde birleşmezsek, hazır yiyici asalaklar sınıfı daha yıllar yılı sırtımızdan keyif sürecektir.

Toprak—İş Sendikası Genel Başkanı
Şamil İLTER

FAŞİZM, BÜYÜK TOPRAK AĞALARININ VE PATRONLARIN SALDIRGAN REJİMİDİR

Biz, TOPRAK-İŞ olarak faşizme karşıyız. Çünkü faşizm emekçilere zulüm, açlık ve sefalet getirir. Faşizm, büyük toprak ağalarının ve patronların saldırgan rejimidir. Faşizm katiller rejimidir. Dört faşist partinin, kiralık katillerinin son zamanlarda giriştikleri saldırıları şiddetle kınıyoruz. Faşizm gerilemektedir. Halkımızın mücadelesi yükselmektedir. Gerilerken oraya buraya saldıran faşizme karşı amansızca mücadele etmeliyiz. Faşizme bo-

(Devamı 11. Sayfada)